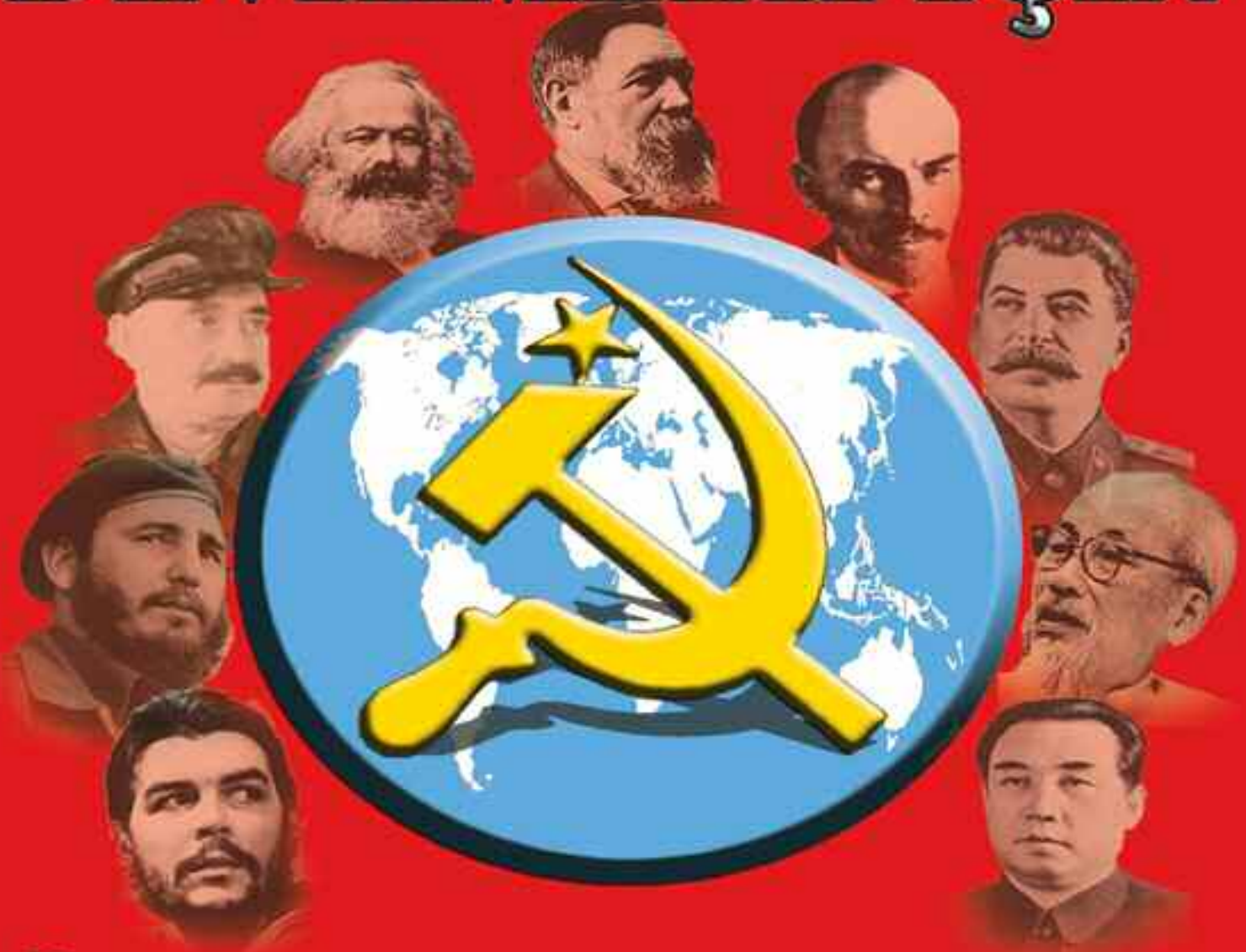

YENİ
EVADE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİMLER İÇİN

ÖLMEMEYE HAZIRIZ

• Kapitalizmi
Alt-Üst Edici
Eylemler

• AKP'nin
Kırılma
Noktaları

• Reformizm
En Çok
Neden
Korkar

• Aptallaştırma
Projesinin
Asıl
Kurbanları

• Fidel
Yoldaşın
Görüşleri

• Yitik
Yaşamlar

**FABRIKALAR TARLALAR
SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY
EMEĞİN OLACAK!**

REFORMİZME KARŞI
MÜCADELE
DEVİRİM İÇİN MÜCADELEDİR
LENİNİSTLER

KAPİTALİZMİ ALTÜST EDİCİ EYLEMLER

Devrimler zengin içeriğe sahiptir. Bu yüzden her defasında belli yönleriyle yeniden ele alınır. Her devrim kendi somut koşullarının ürünüdür. Fakat yine de devrimleri gerçekleştiren bazı ortak özellikler gösterirler. Devrimlerin nasıl gerçekleştiği, devrime yönelen her ülke proletaryası tarafından mutlaka irdelenmeli ve kendi mücadelesinde değerlendirileceği sonuçlar çıkarmalıdır. Proletarya, dünya devrim deneyimlerinin, dünya proletaryasının sınıf mücadelesinin bilgisine sahip olarak, burjuvaziye karşı savaşta avantajlı konumda olur.

Proletarya devrimlerinin bir özelliği doğrudan eylemlerle gerçekleşmesidir. İktidarı ele geçirmek, doğrudan eylemi ve doğrudan hazırlıkları gerektirir. Burjuvazinin egemenliği, proletaryanın ve emekçi kitlelerin doğrudan eylemi olmadan yıkılmaz. Bunun için tarihin en büyük altüst edici eylemleri, doğrudan eylemler zorunludur. İktidar için yapılan doğrudan devrimci eylemler emekçi kitlelerin kararlılığını, militanlığını ve sınıf savaşını kişirara bağlayana değin savaşımı sürdüreceğini gösterir. Bu, devrimlerin deneyimlerinden çıkarılacak çok önemli bir sonuçtur.

İktidarı alma belirlemesi yapmak, iktidarı garantilemez. Zafere ulaşmak için bu, ilk yapılması gerektirir, ama sadece önemli bir adımdır. Hedefin yalnızca bir hedef olarak kalmaması, onun gerçekliğe dönüşmesi için oraya nasıl varılacağı, yani devrimin nasıl gerçekleştirileceğinin de belirlenmesi temel bir koşuldur. Bu koşul yerine getirilmeden, burjuva düzeni havaya uçuracak sosyal pratik olmadan, ne emekçi kitleler hedefine ulaşabilir, ne hedef kitlelere yaklaşabilir. Devrim için, devrimde zafer için kitlelerin, kapitalist düzene ait her şeyi önüne katan, yeri göğü birbirine katan devrimci eylemleri gerekir.

Ekonomik ve politik gelişmenin eşitsizliği nedeniyle kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyleri birbirinden farklıdır. Bu farklılık kendini eylemlerde gösterir. Kitleler çeşitli alanlara birbirinden farklı eylemler ortaya koyabiliyor. Kitle eylemlerindeki çeşitlilik ve farklılık devrimin derinliğini ve genişliğini gösteriyor. Tüm kitle eylemleri aynı temelden kaynaklanıyor: kapitalist sistem. Öncelikle kitle eylemlerinin bu ortak temelini doğru kavranması gerekiyor. Kitlelerin çok zenginlik gösteren eylemleri, tüm ezilen ve sömürülen kitlelerin eylemleri, ortak ve aynı düşman olan sermayenin egemenliğine yöneliktir. Açıktır ki, çeşitlilik gösteren kitle eylemlerinin başarıya ulaşması için, bütünlüklü ve aynı mücadele sürecinde, aynı sınıf mücadelesinde birleştirilmesi zorunludur. Eylemler, iktidarı ele geçirmek için yapılan doğrudan hazırlığın birer parçası haline getirilmeli.

Türkiye ve Kürdistan'da devrim sorunu salt teorik bir sorun değil, kitlelerin pratik sorunu durumuna gelmiştir. Bu koşullarda devrim sorununa hala teorik düzeyde yaklaşmak, sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyine denk değildir. "Bu topraklarda devrim sorunu artık pratik-politika sorunudur" derken, sınıf mücadelesinin bu ileri düzeyini anlatmış oluyoruz. İktidar sorununa hala teorik yaklaşanlar, devrim sorununu pratik bir sorun, somut hazırlıklar sorunu olarak görmeyip, ona yalnızca bir propaganda sorunu düzleminde bakanlar, kitlelerin, olayların ve proleter sınıfı mücadelesinin gerisinde kalanlardır. Halk kitlelerine devrimci öncülüğün pratikteki ilk koşulu, kitlelerin mücadelesinin geldiği yeri doğru kavramak ve buna uygun bir çalışma biçimi ortaya koymaktır.

Emekçilerin büyük kitleler halinde mücadeleye atıldığı, devrimci eylem dalgasının büyük bir yükseliş içine girdiği dönemler vardır. Kitlelerin, önlerine çıkan tüm engelleri yıkıp, kesin bir kararlılıkla ileriye atıldıkları dönemlerdir bu dönemler. Tam da bu büyük eylem dalgasına dayanarak geride kalanları da ileriye, devrimci mücadeleye çekmek, tüm kitle eylemlerini geriye dönülmez bir şekilde iktidar mücadelesi doğrultusuna yönlendirmek yerine, tam tersine sosyal reformist ve oportünist hareketler, kitlelerin devrimci eylemlerinin karşısında dalgakıran rolünü oynuyorlar. Tüm çabaları, emekçilerin mücadelesini iktidar hedefinden uzaklaştırmaktır. Çeşitli dönemler halk kitlelerinin devrimci eylem dal-

gası bu şekilde kırılmıştır. Kitlelerin eylemlerle açığa çıkan devrimci enerjisini devrime dönüştürmek yerine, bu enerji düzenin labirentlerinde günlük mücadelenin dehlizlerinde dolaştırılarak etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Kitleler iktidarı devrim yoluyla ele geçirme hedefinden uzaklaştırılarak, sistem içi istemlerle oyalanmış, dolandırılmış, aldatılmıştır. Kitlelerin ateşli mücadelesi söndürülmeye çalışılmıştır. Eğer kitleler hala militanlık gösterebiliyor ve devrimci pratik sergileyebiliyorlarsa, bu, uzlaşmacılara rağmen olmuştur. Bu, devrimci Marksistlerin mücadelesiyle olmuştur.

Devrim dalgası her tarafa yayılırken devrimci mücadele dalgasını daha ileri götürecek bir önderlik yeteneği göstermek gerekiyor. Bir devrim, eğer halk kitleleri her şeyi, ölümü, sınırsız özveriyi göze almışsa gerçekleşir. Bir halk ya da halklar devrimci niteliklere sahipse, tüm bu özellikleri üzerinde taşıyor demektir. On yıllarca sürdürdükleri mücadelelerle bu topraklarda yaşayan halklar devrimci olduklarını ortaya koymuşlardır. Burada temel sorun, en geniş kitlelere pratik olarak öncülük etmektir. Bunun ilk koşulu da emekçi kitleleri dönüştürmek için, onlara devrimci politikalarla gitmek ve sıkı bir bağ içinde olmaktır. Kendini günlük işlerin dar sınırlarına hapseden bir hareket, en geniş eylemci kitleleri kucaklayamaz ve onları devrimci hedefler doğrultusunda harekete geçiremez.

Devrimci durum koşullarında devrim güçlü bir olasılık haline gelir. Devrimci proletarya devrim için pratik hazırlıklarını eğer ciddi olarak yerine getiriyorsa, devrim de o ölçüde gerçekliğe dönüşür. Bizde olduğu gibi halk kitleleri her tarafta devlet güçleriyle çatışıyor, bu hazırlıklar o denli önem kazanır ve öne çıkar. Kitlelerin devrimci eylemi yıllardır iç savaş biçiminde sürüyor. Proleter iç savaş demek, tekelci sermayenin ekonomik ve politik gücünü ortadan kaldırmak, sanayiye, bankalara, ulaşım ve iletişim araçlarına, büyük topraklara elkoymak, üretim ve dolaşım araçlarını işçi denetimine sokmak demektir. İç savaş, bu devrimci hedefler için doğrudan eylem demektir. İç savaş, kendi doğası gereği her türden oyalanma taktiğini boşa çıkarır, kendi yasalarına ayak uyduramayanları dışlar. İç savaş, sınıf savaşımını sonuna dek götürmeye ve bunun hazırlıklarını en iyi biçimde yapmaya zorlar.

Proletaryayla burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki ve karşıtlık en sonunda devrimci bir kriz noktasına varır ve varmak zorundadır. Bu noktada krizden iki çıkış yolu öne çıkar: burjuva çıkış yolu ve proleter çıkış yolu. Burjuva çıkış yolu, aslında çıkışsızlıktır; çözüm değil, çözümsüzlüktür. Krizde burjuvazinin başvurduğu yol, emekçi kitleler üzerinde daha fazla terör uygulanması, devrimci hareketin bastırılması ve ezilmesi için gerici saldırıların ve katliamların yaygınlaştırılması; böylece sömürünün devam ettirilmesi ve egemenliğinin yeniden sağlanmasıdır. Ne var ki, şiddet, daha da şiddet, en fazla şiddet, yıkılmakta olan burjuva düzeni daha fazla ayakta tutamaz. Bu köhnemiş düzen ayakta kaldıkça, emekçiler onu daha büyük bir güçle yıkarlar. Doğmuş olan krizden proleter çıkış yolu ise bir devrime başvurmaktır. Proletaryanın toplumsal devrimi çelişkilerin çözümüdür. Ancak proletaryanın kuracağı toplumsal düzende, komünizmde, toplumsal evrim bir krize varmaz.

Türkiye ve Kürdistan'da üst üste binen çelişkiler, sınıf savaşımı ve tarihin gelişimi bir devrimci tarihsel olarak gündeme getirmiştir. Bu devrimin başarıya ulaşması için kitlelerin doğrudan eylemi ve doğrudan hazırlıkları bir zorunluluk olmuştur.

C.DAĞLI

AKP'NİN KIRILMA NOKTALARI

Tekelci rejim, yerel seçim rüzgarlarını estirmeye başladı. Parlatılmasının ardından, seçim tarihinin daha erkene alınması da olasılık dahilinde. Düzen, AKP'ye alternatif olabilecek bir parti ortaya çıkartmadığı için, kapatılmasını engelledi, bu nedenle, önümüzdeki yerel seçimlerde hangi tekeli partinin ipi göğüsleyeceği az çok belirdir. Tabii eğer, kalabalık boykot oyları (şu anki araştırmalar %30'u gösteriyor) dışında, sandık başına gidenlerin politik yönelimlerini etkileyen büyük bir ekonomik alt üst oluş yaşanmazsa...

Art arda gelen seçimlerde oyunu artırarak birinci parti olarak çıkan AKP'nin bu başarısının neye dayandığı üzerine pek çok söz edildi. Üzerinde en çok durulanlar; yoksullara dağıtılan yardımları, ya da güçlü ABD desteği veya ordu karşısında sürdürdüğü hegemonya kavgası, vs...

Doğrusu, burada sıralanan olgular, AKP gibi bir partinin tekeli siyasi arenaya adeta kazık çakmasını açıklayamayacak denli geçici, dışsal ve dar kapsamlıdır.

Tekelci bir partiyi siyasi arenanın en üstüne oturtan olgular elbette tek yanlı değildir, olamaz. Ama temel olarak göz önüne alınması gereken, bu partinin tarihsel gelişim ışığında şekillenen sınıflar matrisinde, sınıfların karşılıklı ilişkilerinde hangi konumda bulunduğu. Burada konuya oldukça kısa başlıklarla değineceğiz.

Ampulün Dibindekiler

Daha önceki hükümet partilerinin oy tabanlarına bakıldığında, bölgeler arası farklar, sınıf ve katmanların farklı tercihleri göze çarpıyordu. Örneğin, CHP, sanayileşmiş kent ve kasabalardan, DP-DYP ise daha çok kırsal kesimlerden oy alırdı. AKP ise, boykot oranı dışında, sandığa gidenlerin neredeyse yarısının oyunu alırken, tüm bölgelere ve hemen tüm sınıf ve katmanlara yayılmış görünüyordu. Bu değişim, geleneksel sınıf ilişkilerinde de bir değişime işaret ediyor.

AKP'yi, diğer tekeli partiler karşısında alternatifsiz hale getiren koşullar, ekonomik ve siyasi dinamikler, son 25 yıl içinde birikip güçlendi. Henüz 80'li yıllarda, taşra kentlerinin belkemiği olan kamuya ait fabrika ve kuruluşların tasfiyesi, bu kentlerin işçi sınıfını dağıtmakla kalmadı, buralarda egemen olan ticari-sermayeyi, orta ölçekli sanayi sermaye haline getirdi. Çünkü, tüm kapitalist dünyada, yeni bir üretim düzenlemesi gündemdedi.

Hızla gelişen ulaşım ve elektronik iletişim sayesinde uluslararası dev tekeller, bağımlı ülkelerdeki işbirlikçileri aracılığıyla, sayısız tedarik zinciri oluşturdular. Bu zincirin bir ucunda, tüm üretimi ama özellikle pazarlamayı yönlendiren tekeller, diğer ucunda ise kölelik koşullarının hüküm sürdüğü serbest ticaret bölgeleri, organize sanayi siteleri ve buralarda fason üretim yapan KOBİ'ler bulunuyordu.

Böylece, onlarca taşra kentinde olduğu gibi, İstanbul-İzmir'de de, pıtrak gibi OSB (Organize Sanayi Bölgeleri)'ler ortaya çıktı. Birikimleri oldukça zayıf olan orta sermaye kesimleri ve taşranın ticaret sermayesi, buralarda tekellerin tedarik zincirinin fasoncu ucunu oluşturdular. 2000'li yıllara dek, büyük oranda iç pazara çalışan bu KOBİ'ler, bu dönemden sonra hızla ithalat-ihracat düzlemine kaydılar.

Dış pazarlara, tekeli tedarik zincirleri yoluyla bağlanan bu küçük ve orta ölçekli işletmelerde, şimdi istenen kalite ve maliyeti tutturabilmek için, inanılmaz bir emek sömürüsü cenderesi yaratılmıyordu. Bu

da, emeğin kontrolünde daha sıkı bir disiplinin örülmesini gerekli kılıyordu.

İşte, AKP tipinde gerici-dinci partiler, metropol ve taşra kentlerinin bütün burjuva (büyük, orta, küçük) kesimlerine, emek kontrol rejimleri için gerekli toplumsal ve siyasi (ve elbette kültürel) kodları sunmaktaydılar. Geleneksel-gerici ve dini-kültürel değerler etrafında, patron-işçi bütünlüğüne dair bir fanteziden ibaretti bu kodlar. Dinsel inançlar, ailenin kutsallığı, cami gibi sosyal mekanlar, bu fantezilerin yeniden üretildiği odaklar oldular.

2001 krizi, burada ele aldığımız ekonomik ve siyasi gelişmelere olağanüstü bir hız kattı. Burjuvazi, krizin ortaya çıkardığı öfkeden büyük korku duydu ve İslami tonları güçlendirilmiş gericiğin, mevcutlar içinde en sağlam barikat olduğunu gördü. Çünkü, 2001 kriz sürecinde, hemen her kentte büyük kalabalıklar toplanıyordu, Konya-Kayseri gibi AKP'yi oluşturan kadroların yönetimindeki kentler, görece sakin bir dönem geçirmişlerdi.

Sınıfın Travması

Geriye tek bir soru kalıyor. Peki ya işçilerin bir kısmı, dinci-gerici zokayı nasıl yuttu? Cevabı İslami inanışta aramak bizi bir yere götürmez. Cevap, ardi ardına yaşanan büyük çaplı krizlerin işçi sınıfında yarattığı ruh halidir. 2001'de işçiler, hiç olmadığı kadar yakındular açlık tehlikesini, işsizlik cehennemini. Böylesi kritik devrimci anlarda, ya devrim olur, ya da sınıf her türlü zehri yutabilecek hale gelir.

Sınıfın geri kesimleri, toplumsal dokuyu bozup parçalayan kriz karşısında, yaşadıkları travmayı atlatabilmek adına, dinci-gerici "bütünleşme" kurgusuna kendini teslim etti. Patronuyla aynı camide, aynı sofralarda buluşmak; aileyi kutsayıp korunması gereken bir mülk haline getiren türban sorunu, "seçkin-devlet" çekirdeğini karşısına almış fantezisi yaratan Cumhurbaşkanlığı kavgaları... Hepsi, dinci gerici değerler etrafında örülen yeni emek kontrol süreçlerinin siyasi ve kültürel öğeleri olarak hizmet gördüler.

Fantezinin Sonu

Tekeli politik arenada AKP'yi alternatifsiz hale getiren dinamikler, gelinen aşamada nasıl işliyor, şimdi buna bakalım.

Herkesin rahatlıkla görebileceği gibi, OSB'leri ayakta tutan KOBİ'ler iflas bayrağını çekmekte. Son beş yıl içinde, en hızlı eriyen toplumsal katman, orta sermaye grupları ve ona yakın olanlardı. Banka ve kredi kartları sayesinde ayakta kalmış olsalar da, dünyayı sarsan buhran, onları ödenmesi olanaksız borçlar içinde bıraktı. Sonunda İMF, bu borçların ödenmemesi riskini, Türkiye'yi bekleyen en ciddi tehlike olarak ilan etmek zorunda kaldı.

Ve nihayet, milyonlarca işçiyi barındıran OSB'lerde, emek kontrol rejimlerini ve ona hizmet eden "bütünlük" fantezilerini altüst eden grevler patlak veriyor. AKP'yi tekeli siyasetin zirvesine taşıyan tüm ekonomik-siyasi dinamikler şimdi onu tarihin çöplüğüne göndermek üzere çalışıyor.

Proletaryanın partisi, metropol ve taşra kentlerindeki, OSB'lerde yürüteceği çalışmalara odaklanarak, yerel seçimlerdeki boykot rüzgarını fırtınaya dönüştürebilir. □

ORTALAMA SOL KİTLELERİN HEDEFİNİ SAPTIRIYOR

“Ergenekon” üzerine o kadar çok şey söylendi ki, eminiz artık gına gelmeye başlamıştır. Ama biz bu yazımızda “Ergenekon” üzerine durmayacak, asıl olarak ortalama solun bu konudaki tavrına değineceğiz.. Bu konuda yazdıklarına söylediklerine bakılınca burjuva devlet konusunda ne kadar kavrayışsız oldukları hemen görülüyor. Bırakalım emperyalizm aşamasını ve devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizmi, daha önceki evreye ait burjuva devlet içinde bile geçerli olan iki yan vardır. Burjuva devlet, sermayenin kolektif egemenlik aygıtıdır. Kapitalist toplumda egemen yönetici sınıf olan burjuvazi, yüzüylara dayanan deneyimine de dayanarak devlet makinesini sürekli olarak geliştirdi. Ancak bütün burjuva devlet biçimlerinde geçerli olmak üzere iki yanın varlığını hep koruyarak. Bu iki yandan birisi devletin ulusal ve uluslararası kurallara, normlara, işleyişe sahip olan, hukuki ve kurumsal legal yanı. Bu legal yanın kurumları, işleyişi vb. belirlenmiş normlar içerisinde ve kurallara bağlı olarak yürütülür. İster bizdeki gibi parlamenter cumhuriyet olsun, ister İngiltere’deki gibi krallık, isterse de ABD’deki gibi başkanın tüm yetkileri üzerinde topladığı başkanlık sistemi olsun hiç farketmez, bu kurumsal hukuki işleyişin uyduğu kendi normları, kuralları vardır.

Bütün burjuva devletler için geçerli olmak üzere burjuva devletin bir de hiçbir kurala, norma, hukuka sığmayan, onu tanımayan illegal yanı var. Emekçi yığın hareketinin gelişkin olduğu, devrimci mücadelenin yükseldiği dönemlerde burjuva sınıf, devletin legal yanı ve işleyişiyle egemenliğini koruyamaz hale gelir. Burjuva egemenliğin risk altına girdiği bu dönemlerde devletin illegal yanı da legal yanıyla birlikte devreye girer. İşkence, baskı, terör ve her türlü yöntem bu alan için meşrudur. Burjuva iktidarını sürmesi için adam kaçırmadan siyasi cinayetlere, toplu katliamlara dek her yola başvurabilirler. Burjuva devletin bu illegal yanının ne kadar merkez bir örgütlenmeye sahip olduğunu anlamak için NATO içindeki Gladio, Kontrgerilla, Özel Harp Dairesi ya da başka isimlerle gerçekleştirilmiş örgütlenmesinin şimdiye kadar deşifre olmuş kısmına bakmak bile yeter.

İnsan ilişkilerinin, toplumsal ilişkilerin temelinde her zaman ekonomi vardır. Devlet de bu toplumsal ilişkiler içinde yer alır, varolur. Ekonomideki değişim, kapitalist üretimde ve ekonomik yapıda çözülme derinleştikçe, insan ilişkilerinde olsun, toplumsal ilişkilerde olsun, hatta insan düşüncesinde ve kurumlaşmalarda olsun, bu değişim kendisini az ya da çok bir hızla açığa vurur. Tabii ki bu, hemen ve açıkça göstermez kendisini. Eski biçimler içinde, eskinin o yerleşik ve karmaşık yapısındaki çeşitli çözümler, bozulmalar biçiminde kendisini açığa vurmaya başlar. Burada esas olan ilk bakışta görünen değil, görünenin altındakilerdir.

Türkiye’de uzunca bir süreden beri devrimin yükseliş içinde oluşu, eski yerleşik yapılar da bir çözülmeyi de getirdi. Ekonomik, politik,

toplumsal krizin bugün geldiği aşama tam bir sistem krizidir. Bu kriz, burjuva cepheye yaşanan “doruk bunalımı” ile bir süredir kendisini gösteriyordu. Kısa bir süre önce uluslararası sermaye, Türkiye tekeli sermayesiyle birlikte sürece müdahale etti. “Yeni bir anayasa”, “toplumsal mutabakat” diyerek, emperyalizm ekonominin tam ilhakının geldiği yeni duruma uygun bir paradigma, resmi ideoloji isteğini açıkça ifade etti. Eski yerleşik kurumların bu değişime ayak diremeleri durumunda başlarına neler gelebileceğini göstermek için de, bilinen adıyla “Ergenekon operasyonu”na yol verdi. Yoksa kimi burjuva ve küçük burjuva çevrelerin söylediği gibi, bu, ne “derin devletin” ne kontrgerillanın tasfiye edilmesidir ne de devletin temizlenmesi.

Burada açığa çıkan ve bizim üzerinde durduğumuz yan ortalama solun kavrayışsızlığı, reformizmi oldu. Devrimci krizin bu kadar gelişkin olması nedeniyle ortalama sol, kitlelerin karşısına kendi reformist talepleriyle çıkamıyor. Bunun yerine devrimci gözükmeye çabalıyor, devrimci kavramları alıp kullanıyor, ama devrimci anlamda değil, reformist amaçlarına uygun anlamda. Bunun en bariz iki örneğinden birisi “Yürüyüş” dergisi oldu. 10 Ağustos tarihli 158. sayısında bu konuyla ilgili bir manşet kullandı: “Pisliği Devrim Temizler.” İlk bakışta “Devrim” diyor, devrimci bir slogan gibi görünüyor. Kulağa hoş geliyor. Ama gerçekten öyle mi? Şimdi şöyle biraz deşifre anlayalım nasıl hoş ama boş bir slogan olduğunu.

Pislik derken neyi kastediyor? Ergenekon, Susurluk, kontrgerilla vs. ama kapitalizmi değil. Peki bu pislik kimin pisliği? Burjuva sınıfın, kapitalizmin. Demek ki “devrim” burada burjuva sınıfın, kapitalizmin pisliğini temizleyecek, ama kapitalizm, kapitalizm olarak kalacak.. Peki öznel bir değerlendirme mi? Bunu biz mi öyle anlıyoruz? Hayır. Bunun böyle olduğunu, bu manşet altında yayımlanan yazıdan bir paragraf-la gösterelim.

“Gerçek anlamda bir kontrgerilla yargılaması ve davasında, ordunun en üst kademesi olmalıdır, yetmez; gelmiş geçmiş tüm hükümetler – başbakan ve bakanlarıyla- olmalıdır, yetmez; bakanlık müsteşarlarından, genel müdürlerden başlayarak tüm bürokrasinin üst yönetimi olmalıdır, yetmez; bu düzenin halka karşı uyguladığı kontrgerilla politikaları sayesinde karlarına kar katan tüm tekeli burjuvalar da olmalıdır.” (altı orijinalinde çizili)

Bu kadar açık. “Kontrgerilla politikaları sayesinde” kar eden tekeli burjuvalar yargılanmalı, diğerleri değil. Tabii ki yazı, bu yargılamayı AKP vb. burjuva hükümetlerin yapamaya çağını, ancak devrimin bunu yapacağını belirttiği için bu daha da açık anlaşılıyor. Yani bu “pisliğe” bulaşmayan “temiz” sermaye kalmalı,

onlara dokunulmamalı: “pisliğe” bulaşmayan “temiz” kapitalizm ve “temiz cumhuriyet” kalsın. Peki bunun İtalya’daki “temiz eller” hikayesinden ne farkı var? Orada da Gladio’ya karşı yürütülen kampanya bu değil miydi? Bugünkü İtalya’da “temiz eller” sonrası İtalya’da İtalyan proletaryası ve emekçileri kurtuldu mu? Bırakalım kurtulmalarını ne kazandı-ılar? Koca bir hiç!...

İkinci örnek ESP. Temmuz- Ağustos aylarında Taraf gazetesine 15-20 gün üst üste bu konuyla ilgili ilan vererek birkaç kentte kitleleri “kontrgerilla cinayetlerine” karşı eyleme çağırdı. Saydığı diğer şeylerin yanında Deniz Gezmişlerin de kontrgerilla cinayetine kurban gittiğini söylüyorlardı. Hadi bir an için o ilanlarda bahsettikleri Musa Anter’den Kızıldere’ye dek söylediklerini kabul edip, böyle sayalım. Peki nasıl oluyor da Denizleri kontrgerilla cinayetleri arasında sayabiliyor? Polisi, askeri, hükümeti, mahkemeleri, yargıtayı, parlamentosu, anayasa mahkemesiyle tam bir devlet makinesi, hukuki sistemi, yürütmesi, yasaması ve yargısıyla Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ı, elele verip hukuki olarak idam ettiği halde, nasıl oluyor da ESP buna kontrgerilla cinayeti diyecek kadar akla mantığa aykırı hareket ediyor? Bununla neyi gösteriyor? Bununla ne söylemek istiyor? Biz söyleyelim. Denizleri idam eden burjuva devlet, kapitalist devlet değil, kontrgerilladır, devlet içinde kirli işlere bulaşan bir kesimdir denmek isteniyor. Böylece kapitalizm ve kapitalist devlet temize çıkarılıyor.

İşte bu “temiz cumhuriyet” anlayışından başka bir şey değil. Sorunu birkaç kötü adama indirgeyecek kadar politik körlük var burada.

Ulusal hareketin bu konuya yaklaşımı zaten malum. DTP başkanı Ahmet Türk, “Türkiye’nin şeffaflaşması, Kürt sorununun demokratik çözümü” derken, aslında bütün ulusal hareketin temel talebini özetliyor.

Burada söylediklerimizden çıkarılacak sonuç nedir denirse, onu da söyleyeyim. Ortalama sol, gelişen olaylar karşısında her ne kadar devrimden söz etse de, bunu sadece lafız düzeyinde kullanıyor. Devrimin güncelliğini göremediği gibi, onun gelişimini de göremiyor; başat sorunlarını hep geri plana itiyor; ikincil sorunları ön plana çıkarıp günü birlik olanı asileştiriyor. Devrimin yanal sorunlarının, reform konusu olan sorunların öne çıkarılması, ortalama solun politik çizgisinin karakteristik özelliği olmuş durumda. Bu nedenle ne kadar devrimci kavramlara başvurup onlardan yardım istese de, ortalama sol reformizmden öteye geçemiyor, gelebildiği en ileri konum eleştirel muhalefet oluyor. □

TUZLA: HOYRAT VE KORKAK SERMAYENİN CENNETİ

Tuzla'da seri cinayetlere dönüşen iş kazaları, sınıfın bağrına saplanan bir hançer gibi. Hançer derine indikçe, yürek acısı ve çaresizlik duygusu çoğalıyor.

Bu konunun gündemde üst sıralara tırmanmasında, tekelci basının çabası dikkat çekiciydi. Hatta, kuşku uyandırması gereken bir çaba oldu bu?! Yaşanan cehennemi sömürüye, tüm toplumu öfkeye boğan iş cinayetlerine rağmen Tuzla'da ne sendikal örgütlülük ne de eylem çağrılarında verilen yanıt, istenen düzeyde. Oysa, tekelci basın, yaptığı yayımlarla, bu yöndeki beklentileri özellikle yükseltiyor, sonra ortaya çıkan sonucu herkese izletip, yaşananların değiştirilemez bir kader olduğu duygusunu yaymaya çalışıyor. Onun hesabı bu yöndedir.

Sınıf mücadelesinin, sınıf bilincinin, aşılması zor düğümleri bulunuyor Tuzla tersanelerinde. Bu düğümlerin ne olduğunu görmek, tekelci medyanın işçi sınıfına olan ve sınıfın kendisine olan güveni sarsmak için oynadığı oyunları açığa çıkartmak açısından önemlidir.

Tuzla'daki Sermaye

Tuzla tersanelerinin kuruluşu 1969 yılına dayanıyor. İşçi sınıfının en örgütlü ve en militan kesimlerini barındıran Haliç tersanelerinin etkisini kırmak için, Tuzla-Aydınlı bölgesi özel tersane işletmeciliğine tahsis edildi. Ve sonraki yıllarda pek çok teşvik kanunu çıkarıldı. Kamuya ait tersanelerin ardı ardına kapanmasıyla, askeriye dışında kalan özel gemi yapımının %95'ini, Tuzla'daki 41 şirket sağlar hale geldi.

Tuzla, dev tankerlerin, kruvazör yolcu gemilerinin, motorlarının inşa edildiği bir alan değil. Bu tür dev gemi imalatı, Almanya ve Japonya gibi ülkelerde mevcut, Tuzla ise, daha küçük ölçekli gemilerin yapılabildiği bir yer. Dolayısıyla Tuzla, birikimleri zayıf sermaye grupları tahsis edilmiş durumda. Gerçi, işçi kanı kokusunu alan ve bu kokuyu duyduklarında aşırı-kar rüyaları görmeden edemeyen Koç benzeri büyük holdingler de Tuzla'da tersane satın

aldılar.

Tuzla'yı, Almanya ve Japonya'daki benzerlerinden ayıran en önemli nokta, tam da bu sermaye birikim seviyesidir. Alman devi Thyssen, sadece bir tersanesinde 10 binden fazla işçi çalıştırır ve üretimin her noktasına hakimdir. Tuzla'nın, çoğu taşımacılıktan gelen aile şirketleri, ne gemi motoru yapabilecek teknik kapasiteye, ne de üretimin pek çok aşamasını barındırabilecek bir ölçeğe sahiptirler. Bir montaj işi olan gemi yapımı için gerekli olan bir çok malzeme, Tuzla'nın civarına yerleşen irili ufaklı yüzlerce fason atölyelerin merdiven altı tezgahlarında üretilir. Yüzlerce atölyeye yayılmış yan sanayi, gemi inşaat işine el atan ailelerin sermaye birikimlerinin ne denli zayıf olduğuna işaret eder.

Tuzla'nın Taşeronları

Bu zayıflığa rağmen, çoğu Karadenizli 8 aileden oluşan Tuzla oligarşisini sevindiren haber 90'lı yıllarda geldi. Uluslar arası gemi taşımacılığına getirilen standartlar nedeniyle binlerce gemi hurdaya ayrıldı, nakliyeciler ve armatörler alelacele sipariş sıraları oluşturdular. Bu sipariş yarışı, Tuzla'ya "dükkan" açmış sanayicilere büyük kazançlar vadedyordu, ama işçilere de büyük katliamlar...

Zayıf sermayeli Tuzla sanayicisi, kendini birden Çin, Güney Kore ve Doğu Avrupa ile rekabet eder buldu. Bu rekabette ayakta kalabilmenin tek yolu, taşeronluk sistemini alabildiğine yaygınlaştırmaktı. Böylece, çalışan sayısı 40 bini geçen Tuzla'da, kadrolu eleman sayısı %10 düzeyine düştü. Kadrolu işçiler, pahalı makinelerini emanet edildiği kişilerdi. Bunun dışında kalan tüm işler taşeron firmalara devredildi.

"Firma" denilince, okuyucu yanılsın. Taşeron firmaların patronları, daha kısa bir süre öncesine kadar bir başka ustanın yanında işçi olarak çalışan yeni ustalar; firmaların "yönetim" yerleri de, kendi oturdukları evlerdir. Tersane patronları, bir işi az çok öğrenen herkese, kendi ekibini kurması için gerekli malzemeyi bile vererek, taşeron firmaların sayısını hızla arttırdı ve onları kıyasıya bir rekabete soktu. Parça başı iş

üzerinden yürüyen ilişkiler, taşeronlarda istihdam edilenlerin aşırı çalıştırılmalarını, güvencelerinin hiçe sayılmasını getirdi.

Tuzla'nın İşçileri

Taşeron sisteminde işçi, biraz ustalık kazanmaya başladıktan itibaren, kendi işini kurmanın hayallerine dala bilir rahatlıkla. Çünkü, bunun için gerekli başlangıç sermayesi sıfır denecek kadar azdır. Bu da, Tuzla'daki sınıf bilincine büyük darbeler vuruyor. Taşeronlaşan usta, kendi ekibini genellikle akraba çevresinden veya hemşerilik ilişkilerinden derliyor. Böylece ortaya, patron-işçi çelişkisinden çok, çalışma ve yaşam koşulları birbirlerine çok yakın bir işçi-işveren ilişkisi doğuyor. İşte tam da bu ilişki yüzünden, Tuzla işçisi, sosyal güvenlik, beslenme, ulaşım, barınma, sefalet ücretleri vb. koşullar açısından, Türkiye ortalamasının çok çok altındadır. Sınıf bilincine ulaşmalarını engelleyen sermaye ile kurdukları bu özgün ilişki, paradoksal bir biçimde, onları sınıflar mücadelesinin tam orta yerine fırlatıyor. Tuzla'nın koşullarına, Tuzla işçilerinden daha büyük öfke duyan işçi sınıfı, Tuzla'yı her eylemde adeta kuşatma altına alıyorlar.

Mücadelenin bizzat Tuzla işçileri tarafından değil de ağırlıklı dışarıdan gelenler tarafından yürütülüyor oluşu, kimi çevreleri rahatsız ediyor. Böyleleri ancak, tek tek ağaçlardan ormanı göremeyen iflah olmaz sendikalistler olabilirler. Eğer bambaşka yerlerden emekçiler gelip Tuzla tersaneleri kapısında saatler boyu süren eylemler yapıyorlarsa, bu ancak, Türkiye işçi sınıfının nedenli ileri bir sınıf bilincine sahip unsurlar barındırdığının ifadesi olur.

Tuzla, içinde çalışan işçilerin ileri bilincileriyle, mücadelenin odağı haline gelmedi. Fakat proletarya, sermayenin kanlı pençelerinden Tuzla'yı kurtarmak için uğraş veriyor. Bu çabalar, içerideki işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeylerinden bağımsız olarak kazanılabilir. Bu yüzden, tekelci basının "greve yüz vermeyen Tuzla işçisi" manzaraları kimseyi yanıltmasın; Tuzla, proletaryanın bir onur sorunu haline gelmiştir. Mutlaka kazanılmalıdır. □

YENİ EVRERE MÜCADELE BİRLİĞİ

Sarıgazi'nin

İşçileri, Emekçileri, Gençleri

Bu sene, büyük bedeller ödeyerek, Sarıgazi'nin devrimci geleneğine uygun bir biçimde, sokakta, barikat başlarında militan bir mücadele ile yarattığımız Sarıgazi Halk Festivali'nin örgütleyicileri arasında yer almadık. Bu festivalin örgütleyicileri arasında olmayışımızın politik nedenlerini, reformizmin ve oportünizmin yaratılan devrimci değerlerin içini nasıl bir aymazlıkla boşaltmaya çalıştığını, Sarıgazi'nin işçilerine ve emekçilerine anlatmak devrimci sorumluluğumuzun bir gereğidir.

Sarıgazi'nin

İşçileri, Emekçileri, Gençleri

Daha önce devrimcilerin politik etkisi işçi ve emekçilerin kültürünü yansıtabilen Sarıgazi Halk Festivalinin devrimci içeriği, 2004 yılından itibaren faşizm tarafından kırılmaya, burjuva kültürün propaganda aracına dönüştürülmeye çalışıldı. 2004 ve 2005 yılında faşizm tarafından gerçekleştirilen festivallerin dağıtılmasında Leninistler olarak en önde yer aldık. Festivalin içeriğini teşhir ederek işçileri ve emekçileri militan bir boykota çağıran binlerce bildiriye emekçilere ulaştırdık. Festival günü bir yoldaşımız bu devrimci faaliyeti sürdürürken gözaltına alınmak istendi. Bu noktada başlayan çatışma büyüyen sokak çatışmalarına dönüştü. Festivalin denetimini kaybeden faşizm azgınca saldırarak onlarca kişiyi gözaltına aldı. Bunlardan 9'u tutuklandı.

Mücadelenin bir diğer cephesi de bundan sonra açılıyordu bizim için. "Tutuklanan 9 Kişi Sarıgazi Halkıdır" başlıklı eylemler ve etkinlikler düzenledik. Her cumartesi Demokrasi Caddesi'ni türkülerimizle, halaylarımızla, sloganlarımızla özgürleştirdik. Faşizm her seferinde Leninistler'in bu ileri atılışını, azgınca saldırılarıyla durdurmaya çalıştı. Müzik grubundan yoldaşlarımızın müzik aletleri kafalarında parçalandı. Gözaltına alındık. Tehdit edildik. Gösterdiğimiz tüm bu çabaların karşılığında kurumumuz aylarca kapatıldı. 4 yoldaşımız tutuklandı. Bu sürecin bütün yükünü ağırlıklı olarak biz sırtlandık. Bedellerini tek başımıza göğüslemekten kaçınmadık. Gösterilen bunca fedakarlık, özveri devrim mücadelesinin ileri atılımı, devrimimizin emekçi mahallelerinden biri olan Sarıgazi'nin bu özelliğini koruyabilmesi içindi. Kendi kültürümüze sahip çıkmanın, ve onu savunmanın onuru içindi.

Sarıgazi'nin

İşçileri, Emekçileri, Gençleri

Bütün bu sürecin sonunda, devrimciler festivalin örgütleyicisi konumuna geldiler. Mücadele Birliği olarak bu kazanımın ancak devrimci hedeflerle, devrimci birlikteliğin geliştirilmesiyle daha ileriye taşınabileceğinin savunucusu olduk. Tam da bu noktada, devrimci içeriğe sa-

hip bir festivali örgütlemek üzere masaya oturduğumuz devrimci-demokratik kurumlar devrimci bir birliktelikten değil, burjuvazinin yedek gücü olarak bu sisteme kan taşıyan EMEP, TKP ve ÖDP gibi reformist hareketlerle birlikte, devrimci içeriği reformizmle sakatlanmış geri birlikteliklerden yana olduklarını ortaya koydular. Bu reformist hareketlerin direk festival örgütleyicileri olarak, bu birlikteliğin içinde yer almaları gerektiğini savundular. Israrla bu reformist hareketlere çağrıda bulundular. Bu festivalin devrimci bir içeriğe sahip olmasında büyük bir emek harcayan ve bedel ödeyen devrimci bir harekete karşı, reformistlerle birlikteliği tercih ettiler. Siyasal ilke anlamında CHP ve SHP harici "ilerici, demokratik" kurumların bu festivalin örgütleyicisi olmaları konusunda bir "sıkıntı duymayacaklarını" belirttiler. Bu hareketlerin çağrısıyla TKP ve EMEP festivalin örgütleyicileri arasında olacaklarını belirttikten sonra, biz de Mücadele Birliği olarak reformizmle sakatlanmış, reformist politikalara alet edilmiş bir birlikteliğin içinde yer almayacağımızı söyleyerek festivalin tertip komitesinden ayrıldık.

Sarıgazi'nin

İşçileri, Emekçileri, Gençleri

Birileri (TKP), yıllardır katliamlarla, imha ve inkar politikasıyla karşı karşıya kalan Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında, "Ülkemizi ABD'ye Böldürmeyeceğiz" söylemine başvurup şovenist politikalara burjuvazinin diliyle imza atıyorsa, biz bu imzayı atanlarla aynı masaya oturmadan "sıkıntı duyduk"

Birileri (TKP), 19 Aralık katliamından iki gün sonra daha devrimcilerin, halkın evlatlarının kanı yerde kurumamışken yazılarında devrimci hareketler için "lüzumsuz gruplardı, siyaset dışına düştüler, tasfiye oldular" türünden söylemlere başvuruyorsa, biz burjuvazinin dilinden duymaya alışık olduğumuz bu söylemlerin sahipleriyle aynı masaya oturmadan "sıkıntı duyduk".

Birileri (TKP), işçi ve emekçilerin sömürsüne dayanan işbirlikçi kapitalist devlete, "Cumhuriyet tehlikede" söylemleriyle sahip çıkıyorsa, biz bu anlayış sahipleriyle aynı masaya oturmadan "sıkıntı duyduk".

Yine birileri (EMEP) bir çok katliamın altında imzası bulunan devlet partileri CHP ve SHP ile 2 Temmuz Sarıgazi örneğinde olduğu gibi birlikte bir eylem gerçekleştirmekte hiçbir sakınca görmüyorlarsa, biz SHP ve CHP ile ortaklaşanlarla aynı masaya oturmadan "sıkıntı duyduk".

Biz her fırsatta devrime, devrimci eylemlere ağıktan karşı tutum almayı, devrimci siyasi yapılara "kuru gürlüğü grupları" diye sövmeyi kendisine ilke edinmiş EMEP'le birlikte bir festival örgütlemekten "sıkıntı duyduk".

Sarıgazi'nin

İşçileri, Emekçileri, Gençleri

Tüm bu olumsuz tutumlara rağmen Sarıgazi Halk Festivali bizim emeğimizin olduğu bir festivaldir. Dolayısıyla karşısında olmamız şöyle dursun tam tersine onun içinde yer almak, stant açmak, sesimizi Sarıgazi'nin işçi emekçilerine ulaştırmak bizim en doğal hakkımızdır. Ama bu noktada bile reformizmin etkisi altındaki festival tertip komitesi bizim stant açmamız için bu güne kadar hiç görülmemiş bir yönetime başvurdu ve festivalin örgütleyicileri-destekleyicileri arasında olmayanlara stant açtırma kararı aldı. Bu yasakçı mantığı kabul etmemize rağmen festivale zarar verebilecek provakatif bir ortama yol açmamak için stant açmadık. Ama hiç kimse bizden bu günlere gelmesi için emek verdiğimiz, bedel ödediğimiz Sarıgazi Halk Festivali'ne gelen işçi ve emekçilere devrimci politikalarımızı götürmemize engel olamazdı.

Reformizmle aynı masaya oturmaktan sıkıntı duymayanlar bizim stant açmamız konusunda sıkıntı duyuyorlarsa yapacağımız tek şey bu durumu teşhir etmek ve kendi sesimizi Sarıgazi halkına duyurmak olabilirdi.

Reformistlerin bu seneki festivali "uysallaştırmak" için gösterdikleri çaba umarız ki bundan sonraki festival örgütlenmelerinde yer alacak olan devrimci yapıların ilkel duruşumuzun önemini anlamalarını sağlamıştır.

Bir kez daha görülüyor ki reformizme karşı mücadele sadece lafla verilmez. Aynı zamanda pratik bir mücadeledir. Bu pratik mücadele onun maskesini düşürüp, gerçek yüzünü işçi ve emekçilere göstermekten geçer. Bu pratik mücadele onunla arana aşılmaz mesafeler koyup, devrimin çıkarlarını her koşulda savunmaktan geçer. Leninistler bu mücadelede yalnız kaldı; ama gücünü işçi sınıfının bağımsız sınıf politikasından ve emekçi halklardan almaktadır.

Sarıgazi'nin

İşçileri, Emekçileri, Gençleri

Sarıgazi'nin devrimci bir geleneği vardır. Bu devrimci gelenek, devrimci hareketler tarafından bedeller ödenerek yaratılmıştır. Leninistler için devrimcilerin halkla birlikte örgütlediği Sarıgazi Halk Festivali, devrim mücadelesinin propaganda aracı olduğu kadar reformizmin de teşhir alanıdır. Bu bakış açısını kavramamız gerekir. Bizler devrimci kurumlar olarak ortak örgütlediğimiz bir festivalin "örgütleyicileri arasında, TKP, EMEP, ÖDP vb.. partiler niye yok?" diye soracak olan bir emekçiye, "reformizmin devrim karşısında ki" konumunu anlatmakta hiç sıkıntı çekmezdik.

Bizler biliyoruz ki devrim içerebileceği tüm devrimci güçleri bir araya getirmeden zafere ulaşamaz. Bizim bundan sonraki tüm çabalarımızda bu yönde olmaya devam edecektir.

Sarıgazi Mücadele Birliği Platformu

REFORMİSTLER BİLDİRİLERİMİZDEN RAHATSIZ OLDU!

13-14 Eylül tarihlerinde, Sarıgazi Halk Festivali gerçekleşti. Tertip Komitesi'nin festival örgütleyicileri-destekleyicileri arasında olmayanlara festivalde stant açtırılmamasına karar vermeleri üzerine; bizler Mücadele Birliği Platformu olarak festivale zarar verebilecek provokatif bir ortam oluşmaması için stant açmadık. Ancak Sarıgazi Halk Festivaline geçmişten bugüne verdiğimiz yoğun emek dolayısıyla, çalışmalarımızı en yoğun biçimde yaptık. 13-14 Eylül günleri tüm Sarıgazi genelinde Deniz Gezmiş tişörtlerimizi giyerek sesli ajitasyon ve propaganda ile Mücadele Birliği, Genç Yoldaş dergilerimizi ve çeşitli konulardaki bildirilerimizi dağıttık. Kuşlamalarımızı yaptık. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" pullarımızı yaptık. Sarıgazi'nin işçi ve emekçi halkına devrimci politikalarımızı en yaygın biçimiyle ulaştırdık.

Festival konusunda Sarıgazi halkının gözünde ikircikli bir durum yaratmamak için sağduyulu davranarak reformizmin teşhirini festival sonrasına bırakmıştık. Mücadele Birliği Platformu olarak bunu, devrimci duyarlılığının, kendi emeğimize saygının, bir gereği olarak gördük.

16 Eylül Salı günü Sarıgazi Halk Festivali üzerinden reformizmin teşhirini konu alan bildirilerimizi dergilerimizle birlikte dağıttık. Bildirilerimizi Demokrasi Caddesi üzerindeki esnafalara, kahvelere, sokaktaki emekçilere dağıttığımız sırada EMEP'lilerin sözlü müdahalesi üzerine, çalışmalarımıza engel olmamalarını, bir sorunları varsa sorumlularımızla görüşmeleri gerektiğini söyledik. Bunun üzerine Ayışığı Sanat Merkezi'ne gelen ve "dağıttırmayız" gibi tehditvari konuşmaları üzerine so-

rumlu arkadaşımız, "bir sorunuz varsa siz de gazeteniz-bildirileriniz aracılığıyla politik arenada eleştirinizi yaparsınız" demesine rağmen, EMEP'liler, "dağıtamazsınız", "dağıttırmayız" şeklindeki üsluplarıyla kurumdan ayrıldılar.

Bunun hemen ardından Demokrasi Caddesi'nde bildiri dağıtımını yapan Mücadele Birliği okurlarına, "ver lan elindeki bildirileri, sizin kafanızı koparıyoruz, dağıtamazsınız" şeklindeki sözlerle fiili müdahalede bulunmak istediler. Mücadele Birliği okurları olarak konuşmalarına dikkat etmeleri gerektiğini, dağıtımımıza engel olamayacaklarını söyledik. Bu olayın daha fazla büyümemesi için dağıtımımıza yarım saat ara verdik. Ardından gene Demokrasi Caddesi üzerinde sloganlarımızla, ajitasyonlarımızla bildiri dağıtımına devam ettiğimiz sırada, kimin çağırıldığını bilmediğimiz jandarma, Mücadele Birliği okurlarına müdahale etmek istedi. Jandarmaya da çalışmalarımıza engel olamayacakları gösterildi. Çıkan çatışmada jandarma üzerimize ateş açtı. Çatışma, sokak sokak sürerken, üzerimize doğrulttuğu silahla ateş eden jandarma, "kafanıza sıkarsınız" diye bağıyordu. Ara sokaklardansa yanıt gecikmedi: "hadi sıkın, buradayız faşistler."

Bizler, Mücadele Birliği Platformu olarak devrimci çalışmalarımıza engel olmaya çalışan reformistlere, hiçbir gücün buna engel olamayacağını gösterdik. Faşizmin bile!

Sarıgazi Mücadele Birliği Platformu

REFORMİZM EN ÇOK NEDEN KORKAR?

Bu sene İstanbul Sarıgazi'de yapılan festival sonrası gelişen olaylar, bir kez daha reformizmin nasıl devrim karşısında bir konum aldığını ve neden teşhir ve tecrit edilmesi gerektiğini ortaya koydu.

Festival süresince Mücadele Birliği Platformu olarak festivalin riske girmemesi için gösterdiğimiz çaba biliniyor. Festival örgütleyen siyasi çevrelerle yapılan son toplantıda, festival örgütlenmesinde yer almamızın tek nedeninin festival tertip komitesinde EMEP reformizminin yer alması olduğunu söylemiş, bugünlere gelmesinde ve inisiyatifin devrimcilerin eline geçmesinde önemli bir emeğimiz geçen Sarıgazi Halk Festivali'nin karşısında olmak şöyle dursun, içinde yer almayı özellikle istediğimizi ve kendimizi bu festivalin asıl sahiplerinden biri olarak gördüğümüzü belirtmiş ve şimdilik sadece stant açmakla yetineceğimizi duyurmuştu. Ve yine bu toplantıda neden festival örgütlenmesinde yer almadığımıza dair düşüncelerimizi içeren bildirimimizi festival sonrasında dağıtacağımızı söylemiştik.

Festival örgütleyicilerinin bizim bu denli duyarlı ve her şeye rağmen festivalin başarısını öne çıkaran yaklaşımlarımıza cevabı, festival örgütleyicisi olmayanlarının festivalde stant açamayacağı şeklinde oldu. Bu yaklaşımı doğru bulmamıza karşın, herhangi bir olumsuzluğa meyil vermemek için stant açmadık. Kendi çalışmalarımızı bağımsız şekilde festival alanının dışında sürdürdük.

Bu çalışmalarımızın özellikle reformistleri rahatsız ettiğini biliyoruz. (Festivalin hemen sonrasında yaşananlarda bunun bir kanıtı oldu.) Bizi tecrit etme çabalarını, yürüttüğümüz yoğun çabayla boşa çıkarmış ve onların teşhirini gerçekleştirmiştik çünkü. Biliyoruz, çünkü onlar, devrimci olan her şeyin gelişmesinden korku duyuyorlar.

Festival sonrası, çıkardığımız "Sarıgazi İşçi ve Emekçilerine, Gençliğine" başlıklı bildirimimizi dağıtırken EMEP reformizminin fiili engellemeleriyle karşılaştık. Bugüne kadar faşizme karşı hiçbir cüretli eylemde görmediğimiz reformistler, şimdi

komünistlerin yürüttüğü çalışmayı engellemeye, hem de fiilen engellemeye çalışıyorlardı. Onlara bunu yapamayacaklarını, bunun ideolojik bir mücadele olduğunu hatırlatmamıza rağmen saldırgan tavırlarından vazgeçemediler. Ve işi organize edilmiş bir şekilde fiziki saldırıda bulunmaya kadar vardılar. Yaptıklarıyla, soğukkanlı tutumumuzu sürdürmemizi bir zaafiyet olarak algıladıklarını dışa vurmuş oluyorlardı. Öyle ya, devrimci duyarlılığı ancak devrimciler anlayabilir!

Biz tüm bu provakasyonları boşa çıkarıp devrimci çalışmamızı sürdürmeye devam ettik. Teşhir bildirimimizi dağıttık. Ve bir kez daha fiili engellemeyle karşılaştık. Bu noktada reformistlerin bu aymazlığına izin veremedik. Duruma gerektiğince cevap verildi.

EMEP reformizminin fiili saldırıları püskürtülmüştü ve devrimci çalışmaya devam edilecekti ki bu seferde jandarmanın saldırısı geldi. Nereden çağrıldığı anlaşılmayan jandarma da anladığı dilden cevaplandı. Sarıgazi sokakları karşı-devrim güçleriyle Leninistlerin çatışmasına tanık oldu. Bir arkadaşımız gözaltına alındı bu sırada. Ağır işkenceye maruz kaldı.

Tüm bu olayların yaşandığı 16 Eylül'den bir gün sonra 17 Eylül'de, Sarıgazi'de bulunan bir yoldaşımızın önü EMEP'lilerce kesildi ve sopalarla yoldaşımıza saldırıldı. Yoldaşımız kendisini savunmak için gereken karşılığı verince kaçmak zorunda kaldılar.

Bu olayı duyan mahalle halkı ve devrimciler kuruma gelerek yoldaşımıza sahip çıkmış ve EMEP reformizmini mahkum etmişlerdir.

HÖC, ESP ve Partizan'dan sorumlu düzeyinde arkadaşlar kurumumuza gelerek yoldaşımıza geçmiş olsun dileklerini iletmışler; EMEP' in yaptıklarını doğru bulmadıklarını, devrimci bir yapının çalışmasını engellemenin yanlış olduğunu, bizim çıkardığımız bildiriye kendilerinin de eleştirdikleri yanların olduğunu ama buna gerekirse kendi yayımlarında cevap vereceklerini dile getirmişlerdir. Ayrıca misilleme yapıp yapmayacağımızı sormuşlar, bunun Sarıgazi'de devrimci çalışma açısından olumsuz bir sonuç yaratacağını söylemişlerdir.

Biz de kendilerine, devrimin çıkarlarını her zaman her şeyin üzerinde tuttuğumuzu, bugüne kadar hep böyle davrandığımızı ve bundan sonra da buna göre davranacağımızı belirttik. Ve devrimci çalışmamızı kimsenin engelleyemeyeceğini bir kez daha dile getirdik.

Biz biliyoruz ki, reformizm en çok onların gerçek yüzlerinin kitleler önünde teşhir edilmesinden korkar. Devrimci olmadıklarının, devrimciler ve devrim karşısında takındıkları tavırların burjuva uşaklığına denk düşüğünün teşhir edilmesinden korkarlar.

Ve akşam saatlerinde Sarıgazi Demokrasi Caddesi üzerinde sloganlarımızla bildirimimizi dağıtmaya devam ettik. Bir jandarma akrebini yine saldırdı. Ve yine Leninistler tarafından anlayacağı dilden cevaplandı.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz; devrimci komünist çalışmanın önünde hiç kimse engel olamaz. Ne burjuvazi ne de reformistler.

Sarıgazi Mücadele Birliği Platformu

FAŞİZMİ DEVRİMLE YIKACAĞIZ

13 Eylül 2008 günü DİSK tarafından çağırısı yapılan KESK, TMMOB, TÜRK-İŞ, TTB, reformist partiler, DKÖ ve bazı devrimci kurumların katıldığı “Emek ve Demokrasi Mitingi” düzenlendi. Saat 14:30’da Gündoğdu Meydanı’nda birleşmek üzere 3 ayrı koldan yapılacak olan yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu olarak katıldık. Konak-Eski Sümerbank önünden “Bütün İktidar Emegün Olacak” pankartımızı açarak saat 13:30’da harekete geçtik. Mitingde DİSK tarafından iki temel slogan öne çıkartılmıştı: “AKP elini emegimden ekmeğimden çek”, “Darbecilere, çetelere, gericilere hayır”.

Başta belirttiğimiz gibi bu mitingin düzenleyicisi olan DİSK. Bir sendikanın sadece AKP karşıtı söylemlerde bulunup, AKP’yi düzenlediği mitingde temel sloganlarından biri haline getirmesi düşündürücü! Biliyoruz ki sermaye sınıfı 70’li yılların sonuna doğru içine girmiş olduğu ekonomik kriz ve siyasal bunalımı çözmeye yönelik 24 Ocak kararlarını hayata geçirebilmek (24 Ocak kararlarının ilk hedefi emek-gücünün daha yoğun olarak sömürülmesi, ücretlerin düşürülmesi, ürünlerin fiyatlarının artırılması vb. idi) için yükselen devrimci hareketi bastırması gerekiyordu. Ve nitekim 12 Eylül darbesi de bu planlar üzerinde tezgahlandı. Yani sermaye sınıfı ve onun faşist devleti varoluş amacını her zaman emek-gücü sömürüsüne dayandırmıştır. Bu ne AKP’yle gelmiştir ne de başka partilerle. Kapitalist sistemin üzerinde

yükseldiği temel budur. Ve bunun sonucunda bu darbenin tek sorumlusu Kenan Evren olmadığı gibi, bunların yargılanma meselesi de meseleyi çözecek araç değildir. Bizim amacımız tek tek kişileri yargılamak değil (ki kimi kimin mahkemelerinde yargılayacaklar, faşist mahkemelerde mi?) bu sömürü düzenini ortadan kaldırmaktır. Mücadele Birliği Platformu olarak bu doğruları yığımlara duyurmak için mitingde katıldık. 12 Eylül ile ilgili bildirimlerimizle ve sloganlarımızla anlatmaya çalıştık.

Faşizm bu ülkede sadece 12 Eylül döneminde yaşanmadı. Bizzat bu tarihten itibaren kurumsallaştı ve faşizmin yıkılması da bir devrim sorunu olarak önümüzde durduğundan “Faşizmi Devrimle Yıkacağız”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız” sloganlarını attık. Emek sömürüsünün tek sorumlusunun AKP değil bizzat kapitalist sistemin kendisi olduğunu, bundan dolayı “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak”, “Bütün İktidar Emegün Olacak”, “Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın”, “Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş” sloganlarını attık. Bu topraklarda 80 darbesini yaşayan sadece devrimciler, sendikalar, işçi emekçi halkları değil Kürt işçi emekçi halkları da katliamlara uğramıştır ve bu ülkede devrimin Kürt-Türk işçi emekçi halklarının birleşik mücadelesiyle zafere ulaşacağını da “Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği”, “Kürt Halkı Devrimle özgürleşecek”, “Kürt Halkı Yalnız Değildir” ve diğer temel sloganlarımızı da “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Denizlerin Yolunda Leninist Saflara”, “Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam” atarak bu topraklarda yaşanan gerçekleri anlatmaya çalıştık.

Kortejimizin mitingin başından sonuna kadar disiplini ve canlılığı etrafımızdaki bir sürü insan tarafından takdir edildi. Ayrıca “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız” başlıklı bildirimimizi yoğun bir şekilde dağıttık.

Mücadele Birliği Platformu/ İzmir

BUCA DİYARBAKIR ULUCANLAR...

KATLIAMLARI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

Sermayenin baskı aygıtı devlet iç savaşın yoğun olduğu dönemlerde devrimci-komünist tutsaklara saldırmıştır. Çünkü devrimci-komünistler bilinçlidir ve öncüdür; emekçileri işçileri örgütler ve devrim-iktidar-sosyalizm mücadelelerini yükseltir. Özellikle ekonomik bunalımlarda sermaye sınıfı, işçileri-emekçileri daha fazla sömürerek varlığını devam ettirmek ister. Emekçiler buna eylemler, grevlerle karşılık verir. Eğer onlara öncülük edecek devrimci-komünistler varsa devlet, emekçileri baskıyla veya aldatarak sakinleştiremez. Bu gerçekliğin farkında olan devlet, bunalım dönemlerinde başta devrimci tutsaklara saldırır. Böyle yaparak hem toplumu korkutmaya hem de toplumun öncüsünü yok etmeye çalışır. 21 Eylül 1995’te Buca Zindanı’nda, 24 Eylül 1996’da Diyarbakır Zindanı’nda, 26 Eylül 1999’da Ulucanlar Zindanı’nda ve 19 Aralık 2000’de tüm zindanlarda ol-

duğu gibi. Devlet buralarda onlarca tutsağı katletmiştir.

Buca Zindanı’nda ölümsüzleşen üç devrimci tutsağı anmak için 21 Eylül günü Buca Zindanı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. “Buca, Diyarbakır, Ulucanlar Hapishane Katliamlarını Unutmadık, Unutturmayacağız, Hesabını Soracağız” yazılı, Mücadele Platformu’nun da aralarında yer aldığı kimi devrimci kurumların (Alınteri, BDSP, ESP, Halk Cephesi, Kaldıraç, Köz, Partizan) imzasını taşıyan pankart açılarak basın metni okundu. Okunan metinde katliamda ölümsüzleşen devrim savaşçılarının hayatları anlatıldı. “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Devrimci İrade Teslim Alınmaz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz” vb. sloganların atıldığı basın açıklaması, zindan kapısından içeri kızıl karanfillerin atılmasıyla sona erdi.

Mücadele Birliği Platformu/ İzmir

İSTANBUL'DA 12 EYLÜL MİTINGİ

12 Eylül Askeri Faşist Darbesinin 28. yıldönümünde İstanbul'da da bir miting gerçekleştirildi. Bir çok kurumun ortak düzenlediği mitingin genel talebi "12 Eylül'den Ergenekon'a, kontrgerilla dağıtılsın, darbeciler yargı-lansın!" idi. Miting saat 13:30 da Tepe Naitilus'den Kadıköy İskele Meydanı'na yürüyüşe geçilmesiyle başladı. Faşizmden hesap

sormanın yolu olarak "12 Eylül'den Ergenekon'a, kontrgerilla dağıtılsın, darbeciler yargı-lansın!" talebinde ortaklaşmadığımız için kortejimizle katılmadığımız mitinge "FAŞİZMİ DÖKTÜ-ĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ" başlıklı bildirilerimizi ve kuşlamalarımızı dağıtmak için gittik. Yaygın bir şekilde bildirilerimizi dağıtıp kuşlamalarımızı yaptıktan sonra alana girdik.

Alana girişler devam ederken Partizan kortejinin alana girişi sırasında polis bir kişiyi gözaltına almaya çalışması üzerine polis barikatının olduğu noktaya yöneldik. Devrimci kitlenin taşlar ve sopalarla polis üzerine saldırmasıyla bir çok polis yaralanarak buldukları noktadan kaçtı, daha gerilerde bekleyen çevik kuvvet polislerinin arkasına sığındılar. Bu arada devrimci güçler olarak demir barikatları devirerek ve bir kısmını denize atarak miting alanını özgürleştirmiştik ki mitingin tertip komitesi ve reformistler polislerin üzerine yürümek yerine yürüyüşümüzün önüne geçerek kitlenin önünde etten barikat kurup polisleri korumaya aldılar. Bir süre daha barikat noktasında bulunan kitle polis geri çekilmesi üzerine miting alanına geri döndü.

Mücadele Birliği Okurları/İstanbul

ADANA'DA 12 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜ

Bundan 28 yıl önce gerçekleştirilen 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi ile faşist devlet ülkelerimizde yükselen devrimi ezme-yi

amaçlamıştı. Faşist darbenin hemen ardından grev çadırları dağıtılmış, öncü işçiler tutuklanıp, işkence tezgâhlarında sorgulanıp faşist mahkemelerde yargılanmış, devrimci ve komünistler katledilmiş veya 'kaybedilmişti'. Faşist devletin amacı açıktı; ülkede faşizmi kurumsallaştırarak ayağa kalkmış halklarımızı susturabilmektir. Nerede görülmüştür bay burjuvazi, devrimin kan ve katliamla engellendiği? Ancak tarihte birçok örneği vardır: kan ve katliamla susturulmaya çalışılan halklar, kan denizinin içinden devrimi gerçekleştirmiştir.

Adana'da çeşitli kitle örgütleri ve sendikaların organize ettiği 12 Eylül'ü protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Yürüyüş Çakmak Caddesi girişinden cadde boyunca sloganlarla yürünerek gerçekleştirildi. Yürüyüş boyunca "Darbeciler halka hesap verecek", "Halkımız saflara hesap sormaya", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganları atıldı. Mücadele Birliği okurlarının da katıldığı eylem, İnönü Parkı'nda basın metninin okunmasıyla sona erdi. Ayrıca eylem boyunca "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" başlıklı bildirilerimizi dağıttık.

Mücadele Birliği/Adana

MERSİN'DE 12 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜ

Mersin'de 13 Eylül günü çeşitli sendika ve kitle örgütleri tarafından organize edilen 12 Eylül'ü protesto mitingi gerçekleştirildi. Miting, Devlet Hastanesi önünde saat 15:00'da kitlenin toplanıp Metropol Miting alanına doğru yürümesiyle başladı. Kitleye, 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi sırasında ve sonrasında devrim yolunda ölümsüzleşen devrimcilerin yüzlerce resmi dağıtıldı. Sloganlarla miting alanına giren kitleye "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" başlıklı 12 Eylül bildirilerimizi dağıttık. Miting, 12 Eylül faşizmi sırasında ölümsüzleşen devrim savaşçıları için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Deniz Gezmiş ve 12 Eylül faşizmi sırasında idam edilen 10 devrim savaşçısının mektupları okundu. Miting sırasında bizler de, Mücadele Birliği ve Genç Yoldaş dergilerimizin son sayılarının dağıtımını gerçekleştirdik. Genel açıdan coşkulu geçen eylem olaysız olarak sona erdi.

FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ KANDA BOĞACAĞIZ!

Mücadele Birliği Okurları/Mersin

DEVRİMLER İÇİN

Dünya tarihi açısından bakıldığında, son derece önemli, belirleyici, tarihsel bir dönemden geçtiğimiz kesin. İnsanlık tarihinde bir “Yeni Evre”nin içinde olduğumuzun, tarihin bir kırılma noktasından, bir sıçrama noktasından geçtiğinin bütün somut kanıtları artık önümüzde. Olayları, gelişmeleri, gözümüzün önünde olan bitenleri bilimsel, tarihsel ve diyalektik açıdan görebilen, böyle kavrayan herkes artık bunu görebilir.

İnsanlık tarihinde bir “Yeni Evre” başlamıştır. Leninist Parti bu evrenin ilk belirtileri ortaya çıkar çıkmaz ona işaret etmiş ve tarihte yeni bir evrenin başladığını göstermiştir. Bugünün dünden farkı, dün teorik çözümlenme yoluyla görülebilen, anlaşılabilen bu evrenin bugün somut olarak, bütün verileriyle karşımıza çıkmış olması ve sonuçlarını vermeye başlamış olmasıdır. İnsanlığın tarihindeki bu yeni evrenin temel özelliği, tarihsel-toplumsal sistem olarak kapitalizmin tarih sahnesinden çekilmeye başlaması ve yerini komünizme bırakmaya başlamış olmasıdır. Elbette bu çekilme/yer değiştirme kendiliğinden, edilgen biçimde ve kapitalizmin hiçbir direnişiyi karşılaşmadan gerçekleşiyor değil. Aksine, kapitalizm ve onun en yüksek, çürüten aşaması olan emperyalizm tarih sahnesinden çekilip yerini komünizme bırakmamak için her yerde sert bir direniş gösteriyor. Dünyanın dört bir tarafında sürmekte olan savaşlar tarihsel, siyasal, hatta askeri yönden miadını doldurmuş olan emperyalist-kapitalist sistemin ömrünü uzatma çabalarının sonucudur. Bu, tarihsel olarak miadını doldurmuş, kendinden sonra gelecek olan toplumsal sistem tarafından tarihteki yerine gönderilmeyi bekleyen her üretim biçiminin kaçınılmaz savunma refleksidir.

Fakat toplumlar, bir üretim biçimini bütün kurumlarıyla birlikte tarihe gömmek üzere bir kez ayağa kalktıktan sonra bu tarihsel görevlerini yerine getirmeden bir daha geri çekilmezler. Bu süreç uzun ya da kısa olabilir. İnsanlığın, kendine büyük acılar çektirmeye başlayan feodal toplumu tarih sahnesinden silmesi için üç yüz

yıla yakın bir zaman gerekti. Ama sonuçta, büyük acılara, büyük savaşlara yol açmış da olsa insanlık, ileriye gidişin önündeki bu engeli ortadan kaldırma amacından vazgeçmedi. Bugün tanık olduğumuz şey, dün feodal toplumun başına gelenin bugün kapitalist toplumun başına gelmesidir. Gerçekte bu süreç yeni başlamış bir süreç değildir. Aksine, önce Paris Komünü proletaryanın burjuvaziye karşı uzun yıllar alacak savaşının ilk zirvesi olmuş; arkasından Büyük Ekim Devrimi kapitalizmin çöküş, proleter devrimlerin yükseliş çağını zaten başlatmıştı. Günümüzde ise, emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaşın dünya çapında olması ve halkların komünizme geçiş istemlerinin son derece somut olması bakımından Ekim Devrimi’nin başlattığı çağ yeni bir aşamaya gelmiş bulunmaktadır. Şimdi, halkların komünizme olan şiddetli yönelimlerini ve emperyalizme karşı savaşta kararlılıklarını görmek için önce Latin Amerika’ya bir göz atalım.

HAYALET ARKA BAHÇEDE

Yazının başlığına çıkardığımız cümle bize değil, Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales’e ait. Hani Che’yi CIA’nin talimatıyla kurşuna dizene şu “küçük asker”in ülkesi Bolivya, şimdi devrimler için ölmeye hazır bir devrimciyi devlet başkanlığı koltuğuna oturtmuş bulunuyor. Morales, ABD Büyükelçisinin koordinatörlüğünde kendisine karşı bir darbe tezgahlamak isteyen işbirlikçi burjuvaları etkisiz hale getirirken işte bu sözü söylüyor: Devrimler için ölümü göze aldık.. Arkasından on binlerce insan sokağa dökülerek Morales’in arkasında olduklarını, onun için kanlarını dökmekten çekinmeyeceklerini açıklıyorlar. Morales ve arkasında duran on binlerce Bolivyalı emekçi devrim için, sosyalizm için ölümü göze aldıklarını dünyaya ilan ediyorlar. Evo Morales’in sesi gerçekte Latin Amerika halklarının sesidir. Onun dile getirdiği özlemler, istekler, duygular Latin Amerika halklarının özlem, istek ve duygularıdır. Nitekim Amerikancı işbirlikçilerin darbe girişimine

karşı bütün Latin Amerika halkları Evo Morales’in arkasında durmuşlardır.

Hugo Chavez, Daniel Ortega, Evo Morales, Ekvador’un Rafael Correa’sı, Paraguay’ın Fernando Lugo’su; bu liderlerin hepsi Latin Amerika halklarının sosyalizme olan istek ve eğilimlerinin hem ifadesi hem de sonucudur. Emperyalizmden, kapitalizmden, burjuvaziden kurtulma arzusunun dışı vurumudur. Evo Morales, ABD’nin darbe planlarını boşa çıkarıp işbirlikçi burjuvaları dize getirirken “*Ya sosyalist devrimleri yaparız ya da ölümü göze alırız. Demokratik devrim halk içindir*” sözleriyle bu gerçeğe vurgu yapıyordu. Latin Amerika’daki demokratik iktidarların sosyalizm yönelimli olduklarından; en azından bu istek ve niyette olduklarından kuşku yok. Bu iktidarlar, Latin Amerika halklarının eğilimlerini yansıtma bakımından ayrıca önemlidir. Latin Amerika halkları bu eğilimde oldukları içindir ki, ABD, yerli işbirlikçiler ve diğer emperyalistlerin bu iktidarları her yıkma girişimleri emekçi Latin Amerika halklarının direnişiyi karşılaşıyor. Şöyle de ifade edebiliriz: Emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin çabaları Latin Amerika’da bugüne kadar başarılı olmadıysa, bu, Latin Amerika halklarının sosyalizm amacına ve demokratik iktidarlara sahip çıkması sonucu olmuştur.

Sosyalizme yönelen Latin Amerika halkları, yukarda saydığımız ülkelerle sınırlı değil. Arjantin, Kolombiya, Meksika, Brezilya gibi büyük ve kalabalık ülkelerdeki halklar, bugüne kadar demokratik iktidarlar kurma başarısı gösterememiş olsalar da, gerçekte sosyalizm yönelimi içindeler. Bu ülke halkları devrimci kitle eylemleriyle, ayaklanmalarla, grevlerle, direnişlerle, gerilla hareketleriyle bu eğilimlerini ortaya koyuyorlar. Bu ülke halkları, bu durumlarıyla şimdiye kadar demokratik iktidarlar kurma başarısı gösteremedilerse bunun birinci nedeni bu ülke burjuvalarının emperyalistlerin desteğinde güçlü bir devlet örgütlenmesine sahip olmaları, ikinci nedeni ise, birincisinin devamı olarak, devrimci komünist bir önder-

ÖLMEMEYE HAZIRIZ

likten yoksun olmalarıdır. Yine de şunun altını çizmek gerekiyor ki, bu ülke halklarının devrime, sosyalizme olan eğilimleri gerici burjuva iktidarlar üzerinde güçlü bir baskı oluşturarak emperyalizmle ilişkilerini serbestçe ve pervasızca yürütmelerinin önünde engel oluşturmaktadır. Başka bir ifadeyle, demokratik iktidarların olmadığı yerlerde bile emperyalistler ve işbirlikçi kapitalistler için işler güllük-gülistanlık değil.

Burada özellikle vurgulanması gereken nokta, bu durumun gelip geçici ya da tarihin bir kavşağında ortaya çıkan bir rastlantı olmadığıdır. Latin Amerika halklarının bu durumu onların tarih merdiveninin bir üst basamağına gelip dayanmış olmalarından kaynaklanıyor. Bu, nesnel bir olgudur. Onları tarihin bu basamağının eşğine getiren kapitalist gelişmenin kendisidir. Kapitalist üretim biçimi ve emperyalist sömürü, yarattıkları sonuçlarla Latin Amerika halklarının önünde, hayatta kalabilmek için tarihin bir üst basamağına, sosyalizme geçmekten başka bir yol bırakmamıştır. Bu nedenle Leninist Parti, Latin Amerika'da gerilla mücadelesine son verildiği, dolayısıyla devrimci mücadelenin sonuna gelindi havasının yaratıldığı zaman diliminde bile Latin Amerika halklarının sosyalizme yürüyüşlerinin bitmediğini ama şimdi başka biçim ve yöntemlerle yollarına devam edeceklerini göstermişti. Gelişmeler Leninist Partinin işaret ettiği yönde oldu. Gerilla mücadelesi sona erdirildi ama halk kitleleri tarih sahnesine çıkarak kapitalizme, burjuvaziye karşı savaşını devrimci kitle gösterileriyle, ayaklanma ve isyanlarla, olanak bulduğu yerde, sosyalizme yaklaşmanın yolu olarak demokratik iktidarları başa getirerek sürdürdü.

SON BUNALIM VE ÇÖKÜŞ

Latin Amerika'da esen sosyalizm rüzgârları emperyalist-kapitalist sistemin amiral gemisi ABD'nin "arka bahçe" olarak gördüğü bir yerden dahi kuşatılması anlamında ayrı bir öneme sahip. Fakat emperyalist-kapitalist sistem açısından

sorunun büyüklüğü bundan ibaret olsaydı yine de şanslı sayılırdı. Emperyalist-kapitalist sistem açısından sorun çok daha derin, yapısal, kalıcı ve yıkıcı bir özelliكتedir. Tarihsel gelişmenin bugünkü aşamasında dünya burjuvazisinin karşısına çıkan temel sorun, kapitalist üretimin çelişkilerinin bu üretim biçiminin sürmesine izin vermeyecek kadar olgunlaşmış olmasıdır. Ve burjuvazinin bu konuda yapacak en ufak bir şeyi yok; elinden en ufak bir çözüm imkânı gelmez. Çünkü bu çelişkiler kapitalist üretimin kendisine içkin, nesnel çelişkilerdir. Bu çelişkiler, en başta, üretici güçlerle kapitalist üretim biçimi arasındaki çelişkidir; üretimin toplumsal karakteriyle mülk edinmenin özel kapitalist niteliği arasındaki çelişkidir.

Emperyalist-kapitalist sistemim son bunalımı, bu çelişkinin kapitalist sistemi yıkımın eşğine getirdiğini bir kez daha gösterdi. Burjuva iktisatçıların ve ideologların son bunalım dalgasını -öncekilerde yaptıkları gibi- borsa krizi olarak göstermeye çalışmaları gerçeği değiştirmiyor. Küçük kapitalistlerin büyük kapitalistler tarafından yutulduğu, önceden yaratılmış ve el konulmuş artı-değerin hisse senedi, tahvil vb adlar altında kapitalistler arasında el değiştirdiği borsadaki bunalım kapitalist bunalımın nedeni değil sonucudur. Elbette "...burjuva toplumun en iyi meyvesi olarak, aşırı bozulmanın kalbi olarak, Panama ve öteki skandalların serası olarak -ve bundan ötürü sermaye yoğunlaşması için, burjuva toplumda doğal biçimde oluşmuş iç bağlantıların son kalıntılarının da çözülüp dağılması için ve aynı zamanda Ortodoks ahlak kavramlarının yok edilmesi ve karşıtlarına dönüşmesi için mükemmel bir ortam olarak; karşılaştırma kabul etmez bir yıkım aracı olarak ve yaklaşan devrimin en güçlü hızlandırıcısı olarak" borsa bunalımları dikkatle takip edilmeli. Fakat borsa ve para piyasasının kendine özgü bunalımları olmasına karşılık yine de kapitalist bunalımların nedeni borsa ve para piyasaları değil, ama buradaki bunalımların nedeni kapitalist üretimin kendine içkin çelişkileridir.

Kısaca söyleyecek olursak, dünyada bir avuç insanın elinde birikmiş muazzam boyutlarda bir servet ve onun hemen yanı başında, kitlelerin, asıl tüketiciler kitlesinin korkunç boyutlara ulaşmış sefaleti.. Kapitalizm kapitalizm olmaktan çıkmadan bu duruma bir son veremez. Dünya emekçi halkları, yoksul kitleler ise bu duruma son vermeden yaşamlarını sürdüremez noktaya gelmişlerdir. Meta yığını deposuna dönmüş bir dünya; dünya nüfusuna kat kat yetecek bir üretim kapasitesine sahip üretici güçler; bir avuç insanın elinde inanılmaz derecede birikmiş bir servet. Ama tüm bunlara karşılık, kapitalist mülk edinme biçimi nedeniyle, bizzat kapitalist sömürü tarafından tüm bunları tüketme koşullarından yoksun bırakılmış, açlık tabanıyla sınırlanmış yüz milyonlarca insan... İşte kapitalist gelişmenin bugün gelmiş olduğu nokta budur. Fabrika iflaslarıyla, banka iflaslarıyla kapitalist üretimin kendisi tarafından her gün sokağa atılan, yaşamdan kovulan, açlık ve sefalete itilen on binlerce insan bir tarafta, fabrikalardan durmadan artan ölçeklerde üretilen metallerine alıcı bulmak için dünyanın dört bir tarafında tüketici avına çıkmış kapitalistler diğer tarafta. Varlık nedenleri gereği milyonlarca insanı açlık ve sefalete mahkûm ederken aynı zamanda açlık isyanlarından büyük korku duyan kapitalistler.

Emperyalist-kapitalist sistem, tarihinin en derin, en yaygın, en şiddetli ve en yıkıcı bunalımını yaşıyor. Bu bunalım, geçmiş bunalımların bir tekrarı değil ve olmayacak. Aksine, kendisini ortaya çıkaran saikler geçmiştekilerden çok daha güçlü, derin ve yaygın oldukları için bu bunalım sürecinin etkileri ve sonuçları da çok yıkıcı olacaktır. Yüzyılımıza "ayaklanmalar yüzyılı" denmesi boşuna değildir. İşçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar, kendilerini yıkıma sürükleyen kapitalizmi yıkacak devrimleri gerçekleştirmek için ölümü göze almışlarsa hiçbir güç kapitalizmi bu tarihsel akıbetinden kurtaramaz.□

NE DEĞİŞTİ!

12 Eylül faşist darbesinin 28. yılında değişen ne var?

Söyle bir geçmişe gidersek 12 Eylül faşist darbesine sermaye niye ihtiyaç duymuştu. 80 öncesi gelişen işçi sınıfının mücadelesi devrimci hareketin yükselişi asıl nedendir. Mücadelenin fabrikalarda köylerde okullarda, yani hayatın her alanında devrimci bir kabarış yaşanıyordu. Birçok şehir, mahalle kurtarılmış bölge haline gelmişti. Devlet her alanda sıkışmış, sermaye kontrolü kaybetmiş ve yönetemez duruma gelmiş. Bunu dönemin başbakanı Süleyman Demirel açık bir şekilde ifade ediyor. Kendisine Çorum olayları soruluyor ve kendisi şunu söylüyor "Çorum'u bırakın Fatsa'ya bakın." Ve artık orduyu göreve çağırıyordu. Ve ordu da göreve Fatsa'dan başlıyordu. Darbeden bir süre önce faşist katiller Fatsa ve Aybastı'da kan kismaya başlıyorlardı. Sonrasında ise darbe yaşanıyor. 12 Eylül faşist diktatörlüğünü uygulamaya başlıyor ve binlerce insan tutuklanıyor, yüzlerce ölü yüzlerce sakat ve tabii ki idamlar...

Ve şimdi ise faşist darbeciler hala işbaşında. Faşist darbecilerin yaptığı yasalar hala devam ediyor. Darbeciler orduyu kışlaya geri çektiler ama halkları baskı ve tahakkümle yönettikleri yeni bir sistem oluşturdular. İşe Özal'ı başa getirerek başladılar. Amerika, Türkiye uzantısı Fettullah Gülen'i kullanarak Türk-İslam sentezini uygulamaya koyuldu. Gericici faşist güçlere kan vererek bunları geliştirmeye başladılar. Ve gelişecek olan halk mücadelesinin önüne ancak bu şekilde geçeceklerini düşünüyorlardı. Yani yeni bir sistem, yeni bir parti, yeni bir başbakan, yeni bir oyun...

Halklar üzerinde açlık, yoksulluk, işsizlik ve gericici faşist baskı devam ediyor. Halklara özgürlük ve demokrasiden bahseden başbakanın ne kadar özgürlüklerden yana olduğunu Taksim'de 1 Mayıs eylemindeki polis coplarından gördük. Ne değişti demiştik, evet birşeyler değişti mutlaka. Daha çok açlık daha çok işsizlik, daha çok sefalet değişimin olduğu konular. Ve bütün bu değişime karşın hakkını aramaması için de şükürcü bir toplum yaratılmak isteniyor.

İlimli İslam adı altında gelen bu yönetim geçmişte yapılanlardan dersler çıkararak yönetmeye çalışıyor. Halklar üzerinde baskı ve korku yaratma politikası uygulayan sistem özel eğitimli katilleri aracılığıyla binlerce devrimciyi katletmiş, işkencelerden geçirmiş. Ve de 1000 operasyonu yapan bu katiller Çiller gibi şarlatanlar tarafından kahraman ilan edildiler. 77 1 Mayıs katliamını, Çorum, Maraş, Sivas katliamlarını ve bunlar gibi bir çok katliamı yapan faşist devlet, devrimci hareketin gelişimini engellemek için yeni katliamları yapmaktan hiçbir şekilde geri durmuyor. İlimli İslam adı altında politika yürütenler kendileri süttan çıkmış ak kaşık gibi kendini aklamaya çalışıyor. Kürdistan'da savaş hız kesmeden devam ediyor, devrimci hareket üzerindeki saldırılar hala devam ediyor. Halk aç yoksul bırakılarak sadaka alan bir toplum haline getirilmiş. İnsanlar bir tabak yemek almak için aş evlerinin önünde, yarım ton kömür alabilmek için kaymakamlıkların önünde uzun kuyruklar oluşturuyor.

Yani ilimli İslam adı altında başa gelenler halkı önce aç koyuyor sonra sadaka veriyor. Ve bu şekilde onursuz kişiliksiz bir toplum yaratmaya çalışıyorlar.

Bu toplumu ayağa kaldıracak olan devrimcilerden başkası değildir. Onun için devrimciyim diyen her örgüt, her parti işçi sınıfı içerisinde daha çok koşutarak çalışmak zorunda. Halkın bulunduğu her alanda en aktif şekilde çalışmak ve işçi sınıfı ile kucaklaşmak bu sistemin yapmış olduğu vahşi sömürüyü, baskıyı anlatmak acil bir görevimizdir. Kiblesini Amerika'ya dönen ilimli İslam adı altında bizleri yönetmeye çalışan egemen güçlere karşı örgütlenmek ve mücadeleyi geliştirmek zorundayız. 12 Eylül cuntacıları yargılanacaklarsa eğer ancak bu şekilde yargılanacaklardır.

Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!

Antep'ten Bir İşçi

KAPİTALİST TOPLUMDA İŞÇİ OLMAK

Kokuşmuş sistemin pislikleri içerisinde onurlu duruşlarıyla, mücadele ve kavgalarıyla sınıfın yolunu aydınlatanlar, merhaba!..

Benim gibi üretimden ve yaşamdan kovulmuş işsiz işçiler... karın doyurma pahasına çırpındıkça batıyoruz öyle değil mi!

Açlığın, yoksulluğun, sefaletin, baskının her gün yaşadığı bu köhne dünyadan göçene kadar yazgımız bu olmamalı. Birşey yapmalı, birşeyleri kökten değiştirmeliyiz. Öyleyse ne zaman, sorusuna verilecek cevap, hemen şimdi! Yarınları kurmanın kavgasında buluşalım.

Ben işsiz bir işçiyim. Daha önce fabrika çalışıyor olmam güvence olmadı. İşveren bir çırpıda attı dışarı. Günledir iş aradım, değişik durumlarla karşılaştım. Bunları kısaca anlatmak istiyorum.

İşsizliğin insanları bunalıma, açlığa, fuhuşa kadar götürdüğü koşullarda sanki bu, kaderleriymiş gibi şükürcülüğe zorlanıyoruz. Bizler analarımızdan böyle mi doğduk dersiniz. Ne böyle doğduk, ne de içimizde böyle birşeyler var.

Kapitalizmin kendisi bunalımların ebesidir. Bir öğrenci düşünün ki ailesinin geliri yok, kendi çabalarıyla okumak zorundadır. İş arar bulamaz. Bulur ama iliklerine kadar sömürülür. Aldığı ücret harç parası, ev kirası, yemek derken cebinde arkadaşına ikram edeceği bir çay parası dahi kalmaz. Ve süreç ruh sağlığının bozulmasına kadar gider.

Kapitalizm fuhuşun anasıdır! Kapitalizmde kadın tamamen cinsel bir metadır. Bu her yerde aynıdır. Kadın nerede olursa olsun asla güvencede değildir. Bunu şahsen işsiz olarak son günlerde yaşadığım örneklerle açıklamak istiyorum. Başta ben bir fabrika işçisiyim dedim. Üretimin içinden geliyorum. Buradan atılınca, geçimimi sağlamak zorunda olan her insan gibi iş arıyorum. Ama iş yok. İzmir'in dışı da olsa çalışmayı göze almıştım.

Bir gün gazete aldım. İş ilanlarını takip ettim. Yapabileceğim 2-3 işle ilgili koyuldum görüşmelere.

Biriyle görüştüm. Lokanta... Gelin görüşelim dendi. Adrese gittiğimde lokanta birahane olmuştu. Bizleri erkeklere meze olarak sunulmamız için tuzak hazırdı. İnanamadım. Ayrıldım. Ama isyanım kabarmaya başlamıştı. Her şeyin bilincindeydim.

İkinci ilana gittim. Telefonda fiziğiniz nasıl, güzel bir bayan mısınız dendi. Önce şaşırtdım. Sonra benim iki kolum ve iki ayağım var. Bunları harekete geçiren bir de beynim var, işiniz için bunlar yetmiyor mu, dedim. Hayır yetmiyor, aynı ortamda çalışacağız, yanımda gezdirdiğim bayan alım çalımı olmalı gibi laflar söyledi. İsyanim büyüyordu. Tek kelime etmeden telefonu kapattım. Kendimi zor tutuyordum. Tüm camekanları kırmak, bağırarak istiyordum. Kapitalizm çirkefliklerini haykırmak istiyordum. Ben sınıf bilincini almış bir emekçi kadın olarak bunlara karşı duruşumu sergiledim. Peki bilinçsiz olanları kim bilir neler bekliyor.

İşte dostlarım... Vahşi kapitalizmin biz emekçilere, yoksullara verdiği koca bir sefaletten başka birşey değildir. En kutsal sev-giler bile yok olmakta, anne-baba çocukları masraf olarak görmektedir. Aile içi şiddet artıyor. Kapitalizm cinnet geçiriyor. Daha fazla sömürme isteği, acımasızlığı, baskıyı artırıyor. Buna karşı isyanlar, ayaklanmalar sistemin bunalımını artırıyor.

Bizler, emekçiler, böyle yaşamaya mahkum değiliz. Bizlere artık büyük sorumluluklar düştüğünün bilinci içinde hareket etmeli, bilinçlenmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Unutmayalım. Devrim hamaldan generaller yaratır. Yarınlar bizimdir yoldaşlarımız. Varın bugünden kavgaya gelin. Devrim için yaşayalım. Devrim için savaşalım.

Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

APTALLAŞTIRMA PROJESİNİN ASIL KURBANLARI

Eğer dünyanın ekonomik ve siyasi egemenliği, her geçen gün azalan ellerde toplanıp yoğunlaşmaya devam ediyorsa, bu bir avuç egemenin kendi hükümlerini, milyarların çıkarınaymış gibi göstermeleri, giderek olağanüstü zor bir uğraş haline alır.

Ne var ki sermaye dünyası, kendi egemenliğini meşrulaştırma alanında önemli bir birikime, gelişkin aygıtlara ve tüm uzmanlıkları kitlelere en olmaz yalanları yutturmak olan kadrolara sahiptir. Yine de bazen, gerçeğin güçlü dalgası öylesine sert vurur ki, bu aptallaştırma operasyonunun ameliyat masasında kitleler mi yoksa bizzat burjuvazi mi oturuyor, anlaşılmaz.

11 Eylül'den birkaç hafta sonra ABD'nin pek çok kentinde yaşanan ve 5 kişinin ölümüyle sonuçlanan "şarbon mikropu mektuplar" vakasını hatırlamak, pek çok insan için zor. Ağustos ayının başında yaşanan bir olay, o günlerde ABD'de büyük bir panik ve dehşet duygusuna yol açan ve yaratılan bu ortam sayesinde tüm yazılı ve görsel iletişimin devletçe denetlenmesi yasalarının tartışmasız çıkmasına neden olan bu saldırıları yeniden hatırlattı.

Şarbon kurbanlarının ve onlara destek olan demokratik kitle örgütlerinin büyük ısrarı sonucu olayı araştıran kurumlar, işin ucunun Pentagon'a dayandığını, bu şarbonların biyolojik savunma laboratuvarlarında üretildiğini ortaya çıkarmışlardı. Derken, kimseye inandırıcı gelmeyen bir olay yaşandı. Laboratuvarda çalışan bir uzman evinde ölü bulundu. FBI'a göre, şarbonlu mektupları gönderen kişi oydu, yakalanacağını anlayınca intihar etmişti ve artık bu dosya böylece kapanabilirdi.

Eğer sermayenin propaganda aygıtlarında pompalanan aşağılık yalanlar tarafından aptallaştırılmadıysanız, bu haberi okuduğunuzda

hemen pek çok kuşku fişegi ateşlenecektir. Bırakın çevrenizdekiler size, "komplocu, paranoyak" desinler. Günümüzde, teknelci sermayenin iletişimin her kanalını koca gövdesiyle işgal ettiği bir dünyada kuşulanmak, sağlıklı düşünmenin ilk koşulu haline gelmiştir.

Kimin Gözü, Kimin Kulağı

CNN haber kanalı, uydular aracılığıyla 1991'de ABD'nin Bağdat'a bombalar yağdırışını tüm dünyaya canlı yayınla iletteğinde, önemli bir dönüm noktası geçilmişti. Tarihte ilk kez insanlık, gerçek zaman algısı içinde, bir şehrin yerle bir edilmesini seyrediyordu, üstelik böyle bir tanıklık için bombalarla tehdit edilen bir bölgede bulunmalarına gerek yoktu. Pekala, binlerce kilometre öteden, en güvenli mahallelerinde, sıcak oturma odalarında, dünyanın yerle bir edili-

Savaş çıkarmak için yalanlar uydurmak öylesine sıradan bir prosedür halini aldı ki, savaş önce gerçeği öldürür sözü insanlığın ortak belleğine çoktan kazındı. Fakat, asıl önemlisi, emekçi sınıflar yazılı basında çıkan her şeye inanmamak konusunda gayet dirençli çıktılar. Emekçilerin, burjuva kara propagandayı etkisiz kılan bu dirençlerinde çatlaklar oluşturmak için, yazılı iletişimden görsel-işitsel iletişime geçmek gerekliydi. Ne de olsa insanlık, okuduklarına hep kuşkuyla yaklaşabiliyordu, ama ya bizzat gördüklerine, duyduklarına?! Bir insanın kendi kişisel deneyim ve algılarına kuşkuyla yaklaşması kolay mı?

şini saniyesi saniyesine izleyebilirlerdi. Alışılmışın dışında karmaşık duygular içindeydi insanlık. Bombalamanın yarattığı dehşet ve öfke mi, yoksa o bombalardan uzak olmanın getirdiği güvenlik duygusu mu önemliydi? Taraf olma eğilimi de alabildiğine zedelenmişti insanlığın. Daha düne kadar, yerle bir olan bir şehri görmek için, ya o şehrin insanı olurdu ya da bizzat bombalayan. Ya şimdi?

İşte bu karmaşa ve çelişkili duygularla dolu deneyim, sermaye dünyasına siyasi manipülasyonun, kara propagandanın daha rafine yöntemlerle işleyeceği yepyeni olanaklar sunuyordu. Televizyon ekranlarında uydular aracılığıyla canlı görüntüler sunduğundan, gerçeklik algısı kuşkların ötesine geçebiliyordu. Bu gerçek zaman algısı, milyarlarca insanı, görsel ve işitsel iletişimin anlık heyecanları ve duyguları yoğunlaştırıp düşünmeyi arka plana iten etkisine maruz bırakırken, aslında çok önemli bir soru bütün bu karmaşanın altında görünmez kalıyordu. Gördükleri, duydukları, kendi deneyim ve algıları mıydı, yoksa sadece onlara sunulandan mı ibaretti??

İletişim üzerinde teknelci egemenlik kurmanın, gerici siyaset için ne derece önemli olduğunu burjuvazi, henüz daha 19. yüzyılda anlamıştı. 1898'de, Küba'da yaşandığı iddia edilen büyük karmaşayı yazmak üzere bu ülkeye muhabir gönderen teknelci basın patronu J.Randal Hearst'ün, ortamı oldukça sakin bulan muhabirine söyledikleri bir manifesto gibidir: "Sen haberi yaz, savaşı ben çıkartırım."

Savaş çıkarmak için yalanlar uydurmak öylesine sıradan bir prosedür halini aldı ki, savaş önce gerçeği öldürür sözü insanlığın ortak belleğine çoktan kazındı. Fakat, asıl önemlisi, emekçi sınıflar yazılı basında çıkan her şeye inanmamak konusunda gayet dirençli çıktılar. Emekçilerin, bur-

Kara Propaganda

juva kara propagandayı etkisiz kılan bu dirençlerinde çatlaklar oluşturmak için, yazılı iletişimden görsel-işitsel iletişime geçmek gerekiyordu. Ne de olsa insanlık, okuduklarına hep kuşkuyla yaklaşabiliyordu, ama ya bizzat gördüklerine, duyduklarına?! Bir insanın kendi kişisel deneyim ve algılarına kuşkuyla yaklaşması kolay mı?

Kolay olmadı. İnsanlık, bütün o canlı yayın bağlantılarında dünyaya bir başkasının gözünden, bir başkasının kulağından tanıklık ettiklerini anlamaları için belli bir sürenin geçmesi gerekiyordu. Bu arada, CNN gibi medya tekelleri, Saddam'ın petrole boğduğu Körfezdeki kuşlar diyerek, tüm dünyaya günlerce Exxon şirketinin Alaska'da batan tankerinin yol açtığı çevre felaketinden görüntüler yayımladı. Ya da ABD kongresi'nde yapılan canlı yayında konuşan bir Kuveytli küçük kız, Saddam'ın askerlerince nasıl tecavüze uğradığını göz yaşları içinde anlatırken, iletişim tekelleri önemli bir ayrıntıya bile değinmediler. Gerçekte konuşan küçük kız, ABD'li bir diplomatın iyi Arapça bilen küçük kızıydı ve hiçbir zaman Kuveyt'te bulunmamıştı.

Paranoya Sınırı

Uydular ve son derece gelişkin iletişim aygıtları sayesinde dünyanın her köşesindeki gelişmeleri canlı yayınlarla izleme olanağı, geniş emekçi kitlelerin eleştirel düşünme özelliklerine ciddi bir darbe vuruyordu. Gelişmelerin yalnızca, yazılı basın aracılığıyla izlenebildiği eski dönemlerde, okuma etkinliği bizzat okuyana aitti ve insan her an durup, yazılanları bizzat kendi kişisel deneyim ve tanıklıklarıyla karşılaştırma fırsatına sahipti.

Ne var ki, özellikle canlı yayın teknolojisinin yaygınlaşmasından sonra, görme ve duyma etkinliği, seyreden öz-etkinliği olmaktan çıkmıştır. Gözün yerine kamera, kulağın yerine mikrofon, algıları süzgeçten geçiren beynin yerine de kurgu odası geçmiştir. İnsanların, gördüklerine ve duyduklarına ilişkin analiz ve ayırtandırma özgülüğü ellerinden alınmıştır. Algıyı bulanıklaştıran, gerçeklik ile kurgunun sınırını iyice silikleştiren bu iletişim tekniği, geniş kitleleri aptallaştırmak için sonsuz imkanlar sunuyor gibiydi.

Bu imkanlar sonuna dek kullanıldı, haber sunma teknikleri de bu aptallaştırma projesine hizmet etti. Örneğin, her gelişme, spot haberler biçiminde, ardı ardına ve hiç ayrıntıya girmeyen kısa görüntülerle sunuluyor. Haber verilisindeki hız, izleyene, bir an durup düşünme fırsatı sunmaz. Bu sayede gören, duyan, izleyen ama sessiz kalan kitlelerin yaratılması amaçlanmıştır.

İletişim teknolojisinin sunduğu imkanlar, sermayeye, gerçekliğin sınırlarını kendince çizmek ve bu sınırın dışında kalan her türlü kuşkuyla paranoyaklıkla-komploculukla suçlayıp tecrit etmek gücünü de veriyordu.

Yüzmilyonlarca insan, 11 Eylül günü televizyonlarını açtılar ve ikiz kulelere yapılan saldırıları izlediler. Ve bu yüzmilyonlar, kulelerin ardı ardına gelen büyük patlamalar sonucu çöktüğünü, yine o canlı yayında izlediler. Fakat, ertesi gün hiçbir haber kanalında o patlamalara dair hiçbir görüntü, hiçbir söz duyamadılar. Sanki o canlı yayında tanıklık ettikleri şey, bir hayalden ibaretti. İnsanların, bizzat görüp duydukları gerçeklik ile hayal-kurgu arasındaki perde çoktan yırtılmış, paranoyanın sınırı, sermayenin çizdiği küçük bir alanın dışında her yere hakim olmuştu. O küçük alanın dışına,

Ama şimdi tam da bu yüzden, sermayenin kendi kurgusuna hapsettiği gerçeklik alanı alabildiğine daraldığı, paranoya sınırı alabildiğine genişlediği için, 11 Eylül, tekelci sermayenin iletişim teknolojisi aracılığıyla kitleleri aptallaştırmasının bir zirvesiydi. Ve her şey o günden sonra hızla tersine dönmeye başladı. 2004 yılında faşist Aznar hükümeti, Madrid tren garında patlayan ve 200'den fazla kişinin ölümüne yol açan bombalar için televizyonlarda ETA'yı suçlamaya kalktığında, yüzbinlerce İspanyol Madrid sokaklarını zapdetti ve bir gecede Aznar hükümeti düştü. Yine, yakın zamanda yapılan bir araştırmaya göre, ABD halkının yarısından fazlası, 11 Eylül'de kendi hükümetlerinin parmağı olduğuna inanıyorlar.

sermayenin kurgusu dışına çıktığınız her an, sizi paranoya ile suçlayacakları düzleme ayak basmış oluyordunuz.

Ama şimdi tam da bu yüzden, sermayenin kendi kurgusuna hapsettiği gerçeklik alanı alabildiğine daraldığı, paranoya sınırı alabildiğine genişlediği için, 11 Eylül, tekelci sermayenin iletişim teknolojisi aracılığıyla kitleleri aptallaştırmasının bir zirvesiydi. Ve her şey o günden sonra hızla tersine dönmeye başladı. 2004 yılında faşist Aznar hükümeti, Madrid tren garında patlayan ve 200'den fazla kişinin ölümüne yol açan bombalar için televizyonlarda ETA'yı suçlamaya kalktığında, yüzbinlerce İspanyol Madrid sokaklarını zapdetti ve bir gecede Aznar hükümeti düştü. Yine, yakın zamanda yapılan bir araştırmaya göre, ABD halkının yarısından fazlası, 11 Eylül'de kendi hükümetlerinin parmağı olduğuna inanıyorlar.

Aptallığın Sınırı Yok

Sermaye medyası, kendi işlerine öylesine gömülmüş ki, kitleleri eskisi gibi kandırabilmenin mümkün olmadığını henüz anlayabilmiş değiller, ya da onlar için geri dönüş artık mümkün değil. İletişim teknolojisini kullanarak kitleleri aptallaştırma operasyonu sırasında, kendilerini de gerçeklik duygusundan tamamen uzaklaştırdılar. Yoksa, yazının başında sözünü ettiğimiz Şarbon vakasındaki intihara ilişkin şu açıklamaya insanların inacağını sanmak nasıl mümkün olabilir? Okuyun ve gülün:

"Ivins, (intihar eden Pentagon silah uzmanı -bn.-), son dönemde girdiği bunalımın da etkisiyle, yıllar önce Cincinnati Üniversitesi'nde yaşadığı bir olaya kafasını takmıştı. ABD'deki kız üniversite öğrencileri arasında en büyük kardeşlik örgütlerinden olan Kappa Kappa Gamma (gülmeysin aynen böyle!!!) Derneğine üye bir kız, Ivins'in çıkma teklifini reddetmişti. Diğer dernek üyelerinin kendisini aşağılamasını da unuttuğunu Ivins, yıllar sonra intikam alma kararı verdi." (Hürriyet, 6 Ağustos)

Kitleleri aptallaştırmak için yola çıkanların, sonunda nasıl iflah olmaz aptallar olup çıktıklarını, herhalde bu satırlardan daha iyi anlatan bir başka örnek bulunamazdı. Tam ibretlik!!□

KENDİMİZİ EZDİRMEYELİM

Ben Antep'te 2500 işçinin çalıştığı tekstil fabrikasında çalışan bir bayan işçiyim. Bulduğumuz bölümde 400 civarında işçi çalışıyoruz. Sizlere Mücadele Birliği dergisi aracılığıyla yaşadığımız sorunları anlatmak istiyorum.

İşe girdiğim günden itibaren ilk 3 hafta 10 saat çalışıp 8 saatlik çalışmayla ücretlendirildik. Bunu öğrendiğimizde işe yeni giren bayan arkadaşlarla müdüre çıkarak fazla çalıştırıldığımızı ve 8 saat çalışmak istemediğimizi söyledik. Eğer 8 saat çalıştırılmazsak işi bırakacağımızı söyleyince çalışma saatimiz bir anda 2 saat birden düştü. Yine sigorta konusunda bir buçuk ay çalıştıktan sonra sigortalı olabildik.

İşe girdiğimde karşılaştığım ilk sorun ise fabrikada dayak olmanın olmasıydı. Bizden önce bir erkek işçi yaptığı bir hatadan dolayı patronun saldırısına uğramış hatta patron elinde copla bu işçiyi dövmüş. Tabii bu olay işçilerin üzerinde nasıl bir baskının olduğunun açık göstergesiydi.

Bunun dışında ben bir bayanım ve akşam vardiyasına kaldığımızda gece saat 23.00'da iş bitiyor. Servis evimize bırakmadığı için bıraktığı ana caddeden eve yarım saatlik yol yürümek zorunda kalıyorum. O saatte bir bayanın dışarıda tek başına olmasının yaratacağı sorunları zaten hepimiz biliyoruz.

Ve karşılaştığımız bir iş kazasından da bahsetmek istiyorum. Bir erkek işçi parmağını makineye kaptırdı. Neredeyse kopma noktasına gelmişti. Bölüm şefi sargı beziyle sarılan parmağına almadan *"bu parmakla çalışılır, bir şey olmaz, makineyi durdurma, koş"* diyerek ne kadar insanlıktan çıktığını gösterdi.

Bütün bunların dışında her yerde karşılaşılabildiğimiz, bayan olmamızdan kaynaklı sorunlarla yine fabrikada da karşılaşıyoruz. Bayan işçilere yönelik sarkıntılıklar sürekli bir şekilde yaşanıyor. Özellikle müdürün akrabası olan bir işçi bu yakınlık derecesini bir tehdit olarak kullanarak bunu açıktan yapabiliyor. Bayan işçilere tehditler savurarak onlara ahlaksız teklifler yapabiliyor.

En son olarak ise şu anda işsizim. 20 bayan ve 14 erkek işçi üretimin düştüğü bahane edilerek ücretsiz izne çıkarıldık, bayramdan sonra yeniden işe alınacağız vaadiyle. Ama işten çıkarılan bütün işçiler yeniden işe çağrılacağımızı tahmin etmiyoruz. Bunun bir oyalama taktiği olduğunu düşünüyoruz.

Bizler işçiyiz, hepimizin mutlaka yaşamak için paraya ihtiyacımız var bunu biliyoruz. Fakat hiçbir şekilde kendimizi ezdirmeyelim.

Antep'ten Bir Tekstil İşçisi

İZMİR'DE BASKI VE GÖZALTI

11 Eylül Perşembe günü Kırıklar 1 No'lu F tipi Cezaevi'nde tutsak bulunan Özgür Burç arkadaşımızı ziyarete gittik. Saat 13.00'de başlayıp 14.00'de biten görüşümüzden sonra yatırmak için verdiğimiz kitapların arasında bulunan "Sendikalar Üzerine -1 / Muharebe Olarak Grev" İnter Yayınevine ait kitaba yasak olduğu gerekçesiyle el konulmuş. "Cezaevine yasak kitap sokma" girişiminden gözaltına alındım. Jandarma gelene kadar cezaevinin içerisinde tutuldum. Diğer arkadaşımın da içeri girmesine izin verilme-

di.

İçeri alındıktan yarım saat sonra içinde "PKK örgütü üyesi Özgür Burç'a yasak yayın yatırmak girişiminde bulunan" vs. yazılı bir kağıdı imzalatmaya çalıştılar. İmzalamayacağımı söylediğim zaman da üzerime yürüyerek "imzalama da gör" diyerek tehdit ettiler. Ve kağıdı önüme bırakıp gittiler. Bu arada beklediğim süre içerisinde psikolojik baskılar sürüyordu. Kağıdı imzalamadım ve yarım saat sonra gelip kağıdı aldılar.

1-1,5 saat sonra jandarmalar gelip beni aldılar. Diğer arkadaşım da yanıma gelmek isteyince ona izin vermediler. Arkadaşım da *"ben buraya arkadaşımın geldim ve onunla birlikte geleceğim, onu sizinle yalnız bırakmam"* deyip onlara karşı güvensizliğini çeşitli örneklerle dile getirdi. (1 ay önce TAYAD'lı bir bayanı Buca Jandarma Alay Komutanlığı'na götürürken jandarma otosunu ormanın içine doğru çektiklerini gören diğer TAYAD'lı aileler jandarma otosunu takip ederek onları suçüstü yakalamıştı.) Bu açıklamanın üzerine jandarmanın *"böyle bir şey asla olmaz"* cevabına arkadaşım *"komutanına sor"* karşılığını verdi. Jandarma karşı koyamayacağını anlayınca arkadaşım da benimle geldi. Buca Jandarma Alay Komutanlığı'na yaklaştığımızda arkadaşımın inip gitmesini söyledim. Birimizin dışarıda kalıp merak edenleri bilgilendirmesi ve bu durumla ilgilenmesi gerekiyordu. Çünkü ifade vermeyeceğimi söylediğim için kibarca nezarete atmakla tehdit ettiler beni.

Arkadaşım otodan indikten sonra birbirimize zafer işareti yaptık. Birkaç saniye sessizlikten sonra komutan bana birtakım sorular sordu. Cevap alamayınca da *"siz de bize karşı önyargılısınız, sanki size kötü davranacakmışız gibi"* deyince *"önyargılı değiliz, sadece bu devletin bekçilerine hiçbir şekilde güvenmiyoruz"* dedim. Karşımda oturan jandarma iğrenç bir yalakalıkla *"komutanım onlar size niye güvensinler, onlar size güvenmezler demin birbirlerine böyle zafer işareti yaptılar"* derken bunu eliyle de gösterdi. *"Ne yapacağımı sana mı soracağım"* diye tersledim. Oraya vardıkten sonra toplantıda olan savcı, birkaç defa haber verilmesinin ardından bırakılmamı istemişti.

Hazırlanan bütün evrakları imzadan imtina ederek oradan ayrıldım. Ayrıca İHD'ye bu durumla ilgili suç duyurusunda bulduk.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru

ANTEP ZİNDANINDA 1 EYLÜL BASKISI

Antep H Tipi Cezaevinde 1 Eylül Pazartesi günü yapılan bir etkinlikle Leninist Parti selamlandı. Saygı duruşu, okunan şiirler ve sloganlarla gerçekleştirilen etkinlik sonrası yapılan bir baskınla, arama bahanesi ile tutsakların yatakları ve kitapları dağıtılarak gözdağı verilmeye çalışıldı. Sonrasında ise aynı tutsaklar için disiplin soruşturması başlatıldı.

Yapılan baskılarla yaşamın her alanında uygulanan sindirme politikaları zindanlarda da kendini göstermekten geri durmuyor. Ancak bu baskılar tarihsel ve bilimsel ilerlemenin önünde yetersiz kalacaktır. Toplumsal gelişim ve tarihsel ilerleme kendini sınıfların ortadan kalkması ile gösterecektir.

Antep'ten Leninist Tutsaklar

UNO İŞÇİLERİ EYLEMDE

Kapitalist sistem kendi mezar kazıcılarını hazırlamaya devam ediyor. İşten atılmalar son hız devam ediyor. Son olarak Ümraniye-İMES sanayi havzası içinde UNO Ekmek Fabrikası'ndan 11 işçi atıldı. 1 Eylül Pazartesi günü imzalamaları istenen kağıtlarda düşük performans yazıyordu. İçlerinden biri kendini tutamayarak "tüm

mesailere kalmak, Pazar dahil sabahlara kadar çalışmak mı performans düşüklüğü" diye bağırdı.

Yapılan basın açıklamasında "Bizler kimimiz 16 yıldır, kimimiz 9, kimimiz ise 3 yıldır UNO'da çalışan işçileriz. Çalışma koşullarımız 1800'lü yılları andırmaktadır. Hiçbir güvencemiz yok.

Çalışma koşullarımızın düzeltilmesi ve daha insanca bir yaşam sendikali olmaya karar verdik. Ve 1 yıla yakındır TEK GIDA İŞ sendikasında örgütlenme çalışma sürdürdük. UNO patronu bu haklı mücadelemizi bastırmak için çeşitli oyunlar oynadı, işten atmalarla tehdit etti.

Sürdürdüğümüz sendikal çalışma esnasında UNO patronu 11 işçiyi işten attı. Gereke performans düşüklüğü. Biz bunun böyle olmadığını biliyoruz, işten atılmamızın gerekçesini sendikal çalışma olduğunu biliyoruz. Öz Gıda-İş'e üye olmayan işçi arkadaşlarımızı ise üye olmazsanız işten atarız diye tehdit etti.

Ama maalesef şu ana kadar da tek gıda işin herhangi bir yetkilisi de gelip bizimle ilgilenmedi. Bu Tek Gıda-İş üyesi olduğumuz için işten atılan biz işçilerini derinden yaralamıştı.

Bir kez daha bu gün basın açıklamamıza destek vermek için burada bulunan herkese teşekkürlerimizi sunuyoruz" dendi.

Atıldıkları günden beri önlükleri ve dövizleriyle fabrika kapısı önünde eylemde olan işçiler 12 Eylül Cuma günü, saat 16:00'da (vardiya değişimi sırasında) konuyla ilgili basın açıklaması yaptılar. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı basın açıklamasında işçilerden birinin 6 yaşındaki oğlunun tuttuğu dövizde "Babama işini geri verin" yazması dikkat çekiciydi. Mücadele Birliği olarak bizler de destek amacıyla UNO işçilerinin yanındaydık. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın İş Ekmek Özgürlük Mücadelemiz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın UNO Direnişimiz", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı. □

REDHACK'TEN 12 EYLÜL EYLEMLERİ

RedHack Team (Kızıl Hackerlar Takımı) 12 Eylül Faşist darbesini protesto için gerçekleştirdiği hack eylemlerini sonlandırdığını açıkladı. 10-11-12 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirdiği eylemlerde 1500 sitenin deface (anasayfa değiştirme) tarzıyla hacklendiğini bildiren Redhack, özellikle devletin bilişim ağındaki açıklardan yararlanarak içerisinde çeşitli gizli dökümanların da bulunduğu bir çok belgeye ulaştığı açıkladı. Çeşitli Kaymakamlık, Valilik ve polis sitelerinin de hacklendiği eylemlerden sonra yapılan açıklamada, devrimci yapıları çökerttiğini bildiren Gümüşhane Emniyeti'nin belgelerini de yayımlayarak, "bu Gümüşhane Emniyeti'ne bir mesajdır" uyarısı yapan Redhack her alanda olduğu gibi bilişim alanında da devrimcilerin aşamayacağı önlem olmadığı vurgusunu yaptı. (Ayrıntılı Bilgi ve dosyalara www.red-hack.org/12eylul1980.html adresinden ulaşılabilir.)

RedHack' in konuyla ilgili açıklamasından bir bölümü aktarıyoruz:

"Darbeciler Halka hesap verecek!"

1997'de kurulan ve o günden bu yana devrimci dayanışma bilinci ve kültürüyle varolan, yeni mücadele alanlarından; dijital platformda ezilen halkların sesi, ezenlerin ise korkulu rüyası olmayı kendine misyon olarak belirlemiş, hacker kavramını kendi özünden kavramaya başlayarak, nihai olarak diyalektik materyalizmin engin anahtarında sentezlemiş ve en nihai olarak da özgür-ücretsiz yazılımın enformatik özgürlüğü ve kolektif üretim süreciyle (bilimin doğası gereği) birleştirmiş devrimci bilişimciler grubu olan RedHack (Kızıl Hackerlar) olarak, Askeri Faşist Cuntanın 28. yılında, bu kanlı katliamı unuttuğumuzu, hesabını soracağımız, tek bir insan kalsak bile darbecilerin her daim korkuları olacağımızı dijital dünyadan haykırdık!

10 Eylül 2008 günü akşam saatlerinde başlattığımız eylemlilikler yaklaşık üç gün sürdü. 13 Eylül sabah saatlerine kadar süren eylemimizin bilançosu 1500'e yakın Türkiye tabanlı web sitesinin deface türü hack edilmesi oldu. Saldırı ve bildiri tarzı hack ve deface türleri kullandığımız bu eylemlilikler, devrimcilerin her alanda olduğu gibi bu alanda da kendini var etmeyi ve bu alanı da dünyanın gerçek sahipleri olan cefakar ve ezilen halklar için kullanmayı bildiğini bir kez daha dosta ve düşmana gösterdi. Eylemliklerimizde sadece 'bildiri' ve 'saldırı' türü deface (ana sayfa değiştirme) şeklinde gelişti. Egemenlerin bu alandaki yeni can damarları, kendi iletişim ağlarından kendi aralarındaki enformatik alışverişin bir bölümü de kamunun denetimine yani devrimcilerin eline geçti." □

REDHACK
KIZIL ARMY OF PROLETARIAT

UNUTMADIK! UNUTTURMAYACAGIZ!

12 Eylül 1980

Bilanço:

- 650.000 kişi göz altına alındı.
- 1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
- Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı.
- 7 bin kişi için idam cezası istendi.
- 517 kişiye idam cezası verildi.
- Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı
- İdamları istenen 259 kişinin dosyası Meclis'e gönderildi.
- 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
- 98 bin 404 kişi örgüt üyesi olmak suçundan yargılandı.
- 388 bin kişiye pasaport verilmeyi.
- 30 bin kişi sakıncalı olduğu için işten atıldı.
- 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
- 30 bin kişi siyasi mülteci olarak yurtdışına gitti.
- 300 kişi kuskulu bir şekilde öldü.
- 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelendi.
- 937 film sakıncalı bulunduğu için yasaklandı.
- 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
- 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
- 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi.
- Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.
- 31 gazeteci cezaevine girdi.
- 300 gazeteci saldırıya uğradı.
- 3 gazeteci silahla öldürüldü.
- Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.
- 13 büyük gazete için 303 dava açıldı.
- 39 ton gazete ve dergi imha edildi.
- Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.
- 144 kişi kuskulu bir şekilde öldü.
- 16 kişi açık grevde öldü.
- 16 kişi kaçarken vuruldu.
- 95 kişi çatışmada öldü.
- 73 kişi doğal ölüm raporu verildi.
- 43 kişinin intihar ettiği bildirildi.

Hesabını SORACAGIZ!

Yatağında rahat uyananlar devam etmiyor!

Proletaryanın adaletinden kacamıyacaktınız!

RedHack

KÜBA

Sevgili Mücadele Birliği okurları, sizlere bir Alman kanalında Küba ile ilgili izlediğim röportajı anlatmak istiyorum.

Kanaldaki röportaj, Küba'daki yaşam, insanların Küba sistemi hakkında ne düşündüğü Amerika'ya kaçanların Küba hakkında ne düşündüğü konularını anlatılıyordu.

Ama bence Devrim kaçınlarının ne düşündüğü değil de, Küba halkının ne düşündüğüne bakmamız gerek.

Programda kadın spiker sorular soruyor ve Fidel Castro Biyografisi'ni yazmış olan bir Alman biyograf da anlatıyordu.

Önce Küba'daki insanlarla yapılan röportajlar gösterildi ne düşündükleri, kullandıkları arabalar gösterildi, sonra da program başladı.

Ben, özellikle spiker kadının üzerine basa basa sorduğu bir soru üzerinde durmak istiyorum.

Sunucu: Küba'daki insanlar yaşamlarından memnunlar mı, yani tabandan tavana bir baskı yok mu, hala nasıl olur da böyle bir sistemde yaşamak istiyorlar?

Biyograf: Öncelikle hayır, Küba'daki insanlar yaşadıkları yarıntıdan memnunlar, ellerindeki sağlık, eğitim, ulaşım sistemini kaybetmek istemiyorlar.

Sunucu: Nasıl olur yani hiçbir lüksleri yoktur, hiç mi sisteme karşı değiller?

Biyograf: Hayır ne kadar da ellerinde lüks arabalar olmasa da sistemi kaybetmek istemiyorlar. Bir de zaten Küba halkının değil sistemi yıkmak onu düşünmeye zamanı bile yoktur, çünkü yaşamları çok dolu geçiyor.

Latin halklarının yaşam biçimi biz Avrupalılardan çok farklı. Küba halkı bir şeyi çok iyi biliyor ki, ellerindeki olan birçok Latin halkının elinde yoktur.

Gençler arasında sorduğunuz soruya ilişkin bir düşünce var ama, o da o kadar az ki, ne bir hareket gücü oluşturabilir, ne de ciddiye alınır.

Sunucu: Fidel Castro'nun sağlık nedenlerinden dolayı geri çekilmesi ile Küba dış dünyaya kapılarını açabilir mi?

Biyograf: Bilmiyorum, tahmin de etmiyorum, çünkü dediğim gibi, Küba halkı sahip olduğu şeyin farkında ve bilincinde ama kim bilir belki de olabilir.

Sonra da Amerika'daki Küba kaçınlarının yaşantısı ve Küba özelemleri geliyor görüntüye. 90 yaşındaki bir yaşlının "yıllardan beri sistemin değişmesini bekliyorum Küba'yı görmek için ama böyle olursa oraları göremeyeceğim gibime geliyor" demesi çok ilginçti.

Bu röportaj hakkında çok fazla yorum yapmaya gerek yoktur ama bir tavsiye yapmadan da duramayacağım. Bu röportajı bizim ülkemizdeki devrim mücadelesi kaçınları okusunlar. Bırakalım Kübalıların kendi sistemlerini anlatmalarını artık Avrupalıların Küba hakkında ne düşündükleri bile belli.

Ben sadece bir düşünceye dikkat çekmek istiyorum Kübalıların ellerindeki olan ve kaybetmek istemedikleri şey sağlık sistemi veya ulaşım değil, bu şey DEVRİMİN, SOSYALİZMİN ta kendisidir.

YAŞASIN SOSYALİST KÜBA HALKI!

HASTA LA VICTORIA SIEMPRE!

VIVA CHE!

VIVA FIDEL!

Almanya'dan Bir Mücadele Birliği Okuru

KAPİTALİZM İÇİN YOLUN SONU

Dünya kapitalizmi, Leninistlerin 1990'lı yıllarda Yeni Evre olarak ortaya koyduğu tezin doğruluğunu adım adım ortaya çıkarıyor.

Bundan tam iki hafta önce Fannie Mae ile Freddie Mac'e el koyarak ipten alan! ABD Merkez Bankası (FED) Merrill Lynch de Bank of Amerika'ya satarak krizi biraz daha geciktirebilirim düşüncesine dalar-ken, 158 yıllık tarihe sahip banka Lehman Brothers'ı kurtarmadı. Aslında işin özüne baktığımızda kurtarmak istemediği de ortada. Çünkü dünya kapitalist sistemi çöküş sürecini yaşıyor. Bütün bankalar iflasın eşiğinde, Lehman'dan daha önce kurtarılmayı bekleyen American International Group (AIG) var. FED'in Lehman Brothers'ın göz göre göre uçuruma sürüklenmesine izin verip; AIG'i denetim altına almasının en büyük sebebi de AIG'in özellikle de türev piyasalarda Lehman'dan kat be kat daha fazla mortgage piyasasına dayalı türev ürününü yönetiyor olmasından kaynaklanıyor. Yani AIG'in iflas etmesi finansal piyasalara hem Lehman hem de Merrill Lynch'den daha fazla zarar verme riski taşıyordu. Hatta verdiği sigorta garantileri ile AIG'in varlıklarının dünya çapına yayıldığı düşünülürse krizin ABD'yi de aşip zincirleme bir reaksiyonla küresel piyasaların tümüne yayılacağından korkuluyordu. Dolayısıyla da FED yangından ilk kaçırılması gereken mal olarak Lehman'ı değil, AIG'i gördü. Ne yazık ki evdeki hesap çarşıya uymaması ne kadar doğalsa piyasanın ateşi de bu şekilde söndürülemedi. Bu noktadan sonra da dünyadaki en güçlü 6 merkez bankası para piyasalarındaki nakit akışına destek olmak için 250 milyar dolar şırınga etmeye başladı. Buna rağmen dünya piyasalarında düşüşler dur durak bilmiyor.

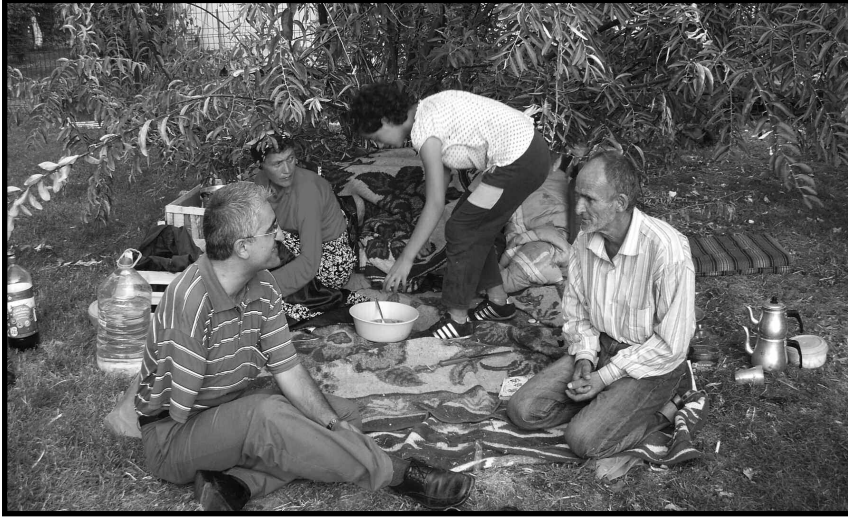
Tabii ki bu sürece bir anda gelinmedi. 1990'lı yıllarda ortaya çıkan finansal balon ve Amerika'da 2001 yılında Nasdaq borsası, dijital sektörün borsası, ani çökünce küresel sermaye, insanları ev almaya zorladı ve Mortgage dediğimiz tüketicilere adeta kira öder gibi ev sahibilerinin önünü açtı. Bu olayda o kadar çok ileri gittiler ki 2012 yılında yapılacak evleri bile şimdiden sattılar. Tabii ki bu verilen büyük paraların geri dönüşümü olmayınca malum sonuçlar ortaya çıktı.

ABD'de ortaya çıkan finansal kriz ekonomik krizi de ateşledi. Örnek verecek olursak ABD'de ünlü otomotiv devi General Motors'un (GM) ayakta kalabilmek için 26 milyar dolar arayışında olduğu belirtiliyor. GM eğer 26 milyar doları bulamaz ve faaliyetini durdurur ise bankalara borçlarını ödeyemeyecek. Açık anlatımla bu şekilde otomotiv sektöründe GM için üretim yapan kuruluşlar batacak. Bu da sektörün yıkılması demektir. Oluşacak bu durumlar dahilinde finans kesiminin zaten güç olan durumunun daha da kötüleşmesine yol açacak. İktisat kitaplarında bolca söz edilen piyasanın istedikleri gibi arz ve talebi bir nokta da buluşturacağını düşünen o güçlü görünmez elinin, bir hayal olduğunun farkına artık kapitalist iktisatçılar bile varmış durumda.

Amerikan Merkez Bankası'nın dev sigorta şirketi AIG'yi devralması, Fannie Mae ile Freddie Mac'i kamulaştırması İngiltere'de H-BOS (Halifax Bank of Scotland) ve Lloyds TSB bankalarının birleşmesine hükümetin arabuluculuk etmesi kapitalist iktisat sisteminin de çöktüğünü gösteriyor. London School of Economics'ten bir profesörün, Willem Buiter'in yorumu ise daha keskin: "Bildığımız şekliyle Amerikan kapitalizminin (biz bunu 'Dünya Emperyalist-Kapitalist sistemi' olarak değiştiresek daha doğru olur) artık sonuna gelmiştir" diyor.

Görüldüğü gibi emperyalist kapitalist sistem tarihsel ve fiziksel sınırlarına gelip dayanmış durumda. Sistemin yıkım sürecini daha da hızlandırmak, yenedünyanın kapılarını aralamak zorunda olan işçi ve emekçiler, kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmi inşa etmek için mücadeleye 'Ya Devrim Ya Ölüm' şiarıyla atılmalıdır.

Adana'dan Mücadele Birliği Okuru

YİTİK YAŞAMLAR

Siz hiç yaşamın kıyısında yaşam mücadelesi verdiniz mi? Hiç sokaklarda yattınız mı? Tek başınıza değil, ailenizle birlikte... Eşiniz ve iki çocuğunuzla birlikte, bir örtü üzerinde... Bir ağacın duldasında akşamı edip, yıldızların koynunda uykuya daldınız mı? Banyosuz, tuvaletsiz, mutfaksız, yataksız bir eviniz oldu mu hiç? Çatısız, duvarsız bir evde kaldınız mı? Tek başınıza değil, eşiniz ve çocuklarınızla birlikte, insanların gözünün önünde yatıp uyduğunuz oldu mu? Piknik yapma dışında hiç açık havada bir tüpün üzerinde yemek yapıp yemeye çalıştığınız oldu mu? Siz insanların size çevrili bakışlarına aldırmıyor görünerek, içinizden “ne seyrediyorsunuz ey insanlık”, “neyi seyrediyorsunuz” diye içinizden geçirdiniz mi? Yağmur yağarsa halimiz nice olur, yağmurdan kaçacak bir çatı altımız bile yok, diye düşündünüz mü hiç? Ya kış günü de burada kalırsak?, diye düşündünüz mü? Hırsızların, tinercilerin kol gezdiği bir ortamda, onlardan korkmamayı öğrenerek ve hatta varsa ekmeğini, aşınızı, bir bardak çayınızı onlarla paylaşarak yaşadığımızı düşündünüz mü hiç?

Çocuğunuz okula gönderememenin, gönderseniz de okutamamanın acısını ilkle-
rinizde hissettiniz mi hiç? Bütün bunları yaşayıp yine de onurlu kalıp kalamayacağınızı kendinize sorduğunuzda, büyük bir güvenle “kalırım” diyebildiniz mi?

54 yaşındaki Abdullah Pendik ve ailesi, onurlu insanlar. Bu bakışlarından ve her hallerinden anlaşılıyor. 2 aydır Vatan Caddesi'nde Metro durağının arkasındaki çimenlik bölgeyi kendilerine mesken eylemişler. Daha önce Fatih'in İskenderpaşa semtinde kalıyorlarmış. 28 senedir İstanbul'dalar. Abdullah Pendik'in eşi Saadet, 45 yaşında. Daha önce geçirdiği menenjit hastalığından dolayı konuşmakta güçlük çekiyor. Yüzü asık biraz. Nasıl olmasın ki! Yaşamın kıyısına, hatta yaşamın dışına itilmiş olarak yaşayan insan nasıl güle-

bilir ki! Etraftaki lokantalardan et kokuları yayılırken çocuklarına yarın ne yedireceğini düşünen bir ana nasıl mutlu olabilir ki! O, yaşadıklarının asıl nedeninin ne olduğunu bilmiyor. Ama o her neyse ona büyük bir tepki ve öfke duyduğu her halinden anlaşılıyor. Biz konuştukça kendi gerçekliğinin farkına biraz daha varıyor. İçinde yaşadıklarına duyduğu isyan yüzüne, bakışlarına yansıyor.

Küçük Sırrıye, eline tükenmez kalemle resimler yapmış. Onun çocuk dünyası öyle örselenmiş ki konuşmaya bile utanıyor. Yaşatlarının yaptığı bir çok şeyi yapamıyor küçük Sırrıye, çok kısa bir süre okul deneyimi olmuş. Sonra devam etmemiş? “Niye” diye sormadık bile; çünkü niyesini biliyor, görüyorduk.

Yanı başımızda Abdullah Pendik ve ailesi sabah geldiğimizde, gazete almaya giderken, akşam çıkarken hep gözümüzün önündeydiler. Dilenci olmadıkları belliydi. Öykülerini merak ediyorduk, ama onları ür-kütmek, tedirgin etmek de istemiyorduk. Yine de gittik yanlarına. Biz gittiğimizde erkek çocuk yoktu. Akşam yemeği saati yaklaşıyordu “Belki ekme almaya gitmiştir” diye düşündük sonra da

“acaba ekme paraları var mı” diye.

Bütün bu yoksulluğa rağmen elindekileri paylaşmayı seviyor Pendik ailesi. Biz de paylaşmayı sevdiğimizi söylüyoruz. Gazeteci olduğumuzu söylüyoruz. Sohbet ilerleyince “Mücadele Birliği”nden olduğumuzu, devrimci olduğumuzu, Deniz Gezmişlerin yolundan gidenlerden olduğumuzu da söylüyoruz. Hemen Denizler hakkında duyduklarını sıralıyorlar. Yine de devrimcileri çok tanıdıkları söylenemez.

“Ben elimde ne varsa olmayanla paylaşırım” diyor Abdullah Pendik. Çay yaptıklarını ve etraftaki herkese ikram ettiklerini söylüyor. Sigarası olmayan varsa sigaramın yarısını böler veririm diyor. “Ben açlığı, tokluğu bilirim” diyor. Ankara’da kalmışlar. Orada da çok yoksulluk çekmişler. “Ben ne iş olursa yaparım” diyor Abdullah: “dilencilik dışında”. Birilerine el açmayı onuruna yediremiyor. “Bilmediğim bir işi anında bakar öğrenirim” diyor. “Yeter ki bana bir iş versinler; iyi çalışırım” diyor. Yaşamda kalabilmesini çalışmayı sevmesine bağlıyor bir anda; ama herkesin durumlarını görmesine rağmen kendisine kimsenin iş vermediğini, hatta insanların yanlarına yanaşmaya korktuklarını söylüyorlar.

Abdullah Pendik ve ailesiyle biraz daha konuşup resimlerini çektikten sonra yanlarından ayrılıyor. Şimdi onların yanından gelip geçmek daha zor olacak bizim için. Onlar artık etrafımızda gördüğümüz kapitalizmin açlık ve sefaletle ittiği yüzlerce aileden biri değil. Onlar artık yaşam öykülerini az da olsa bildiğimiz, yanı başımızda ve akşam yine “ya yağmur yağarsa” diye yıldızların koynunda uykuya dalacak olanlar. Bugünkü yemekleri vardı, ama ya yarın, ya ondan sonraki gün.

Abdullah Pendik ve ailesinin bu aşağılık kapitalist sisteme saldırmaktan, onu yıkmaktan başka kurtuluşu var mı? Evsizlerin, işsizlerin hala bu sistemden bir beklentisi olduğunu düşünenler, Vatan Metrosunun arkasını mesken tutmuş, sayıları her gün artan insanlara baksınlar yeter. □

NÜKLEER PATLAMA

(.....) Pazar günü ulusal televizyonda gösterilen video ve resimleri gördüğümde, 1945'deki ilk nükleer bombanın kurbanı olan Hiroşima'yı ziyaretimde karşıma çıkan harabeyi anımsadığımı tüm içtenliğimle söyleyebilirim.

(.....) Şimdi asıl meselemiz kasırganın kurbanlarına yiyecek götürebilmek. Zorluk elektrik temin etmekte değil. La Juventud adasındaki problemiz şu: Binalardaki ciddi hasar nedeniyle, elektrikli fırınlar ve jeneratörlerle donatılmış 16 fırından yalnızca ikisi halen çalışır halde. Yurttaşlarımıza ekmek veya peksimet ulaştırılması gerekiyor. Evlerin tamir edilebilmesi için epeyce çatı malzemesi ve benzer malzemelere ihtiyaçları var. La Juventud adası ise ana karadan kopuk. Kamyonlara yiyecek ve malzeme doldurulup yola çıkarmak çözüm değil.

Ordumuz hava ve kara ulaşımında uzmanlaşmış personelini bölgeye gönderdi. Şimdi elektrik jeneratörleri sayesinde adanın havaalanına gece gündüz uçak seferi düzenlenebiliyor. Yetkililerin görevi, kaynak israfına yol açmadan halka yardımcı olmak. Kasırgadan aynı şekilde zarar gören Pinar del Rio'da da aynı çalışma yürütülüyor; bunların hepsi çok önemli. Ancak buralarda halka dağıtılan yiyecek maddeleri yoktan varedilmiyor; paylaşmak, yani fedakarlıkta bulunmak zorundayız. Bu tespiti birkaç gün içinde unutup gitmeyelim.

Aynı zamanda bu gibi vakalar, bizi her gün daha verimli çalışmaya ve her gram malzemedan daha akılcı ve adil şekilde yararlanmaya teşvik etmeli. Kendi sığlığımız ve bencillliğimizle savaşmalıyız. Yüz milyon dolar, kişi başına ancak dokuz dolar ediyor ve bizim çok daha fazlasına ihtiyacımız var. Sadece en temel ihtiyaçların karşılanması için bu rakamın 30 hatta 40 katına ihtiyacımız var. Bu çaba ancak kendi yurttaşlarımızın çalışması ile mümkün, kimse bizim için bunu yapamaz.

Açık ki iletişim imkanlarımız bugün geçmişe kıyasla çok geniş, halkımız yüksek okullaşma oranları sayesinde eğitilmiş. Ressam Kcho, doğum yeri olan Isla de la Juventud'a uçtu ve bize oradan bir mektup yolladı. Kcho, hemşerilerinin morallerinin yüksek olduğunu vurguluyor. Birkaç paragrafı aktarıyorum:

"Sevgili Fidel:

"Adaya varışından beri, yani burada olup biteni kendi gözlerimle görüp, tüm vücudumla hissedebildiğim andan itibaren, aklımda Richard'a ulaşıp, kasırgadan özel olarak zarar gören bu belediye'deki dehşetli durumu

aktarmak vardı.

"*Diin La Juventud adasında gördüklerimi tarif etmeye sözcükler yetmiyor. 38 yıllık ömrümden hiç böyle bir şey görmemiştim. Bölgedeki insanlar da daha beterini bilmiyorlar. Tüm olanlara rağmen halen morallerini yüksek tutmaları inanılmaz bir şey: Birçoğu evini kaybetmiş, neredeyse herkesin eşyaları, yatakları, televizyonları, buzdolapları, vs. imha olmuş. Coğunluğun durumu bu. Tahmin ediliyor ki adadaki 25 bin evden 20 bini ki bu daha kesinleşmiş rakam değil - kasırgadan şu ya da bu ölçüde etkilenmiş, ve bu 20 binin yarısı da ya çatısını kaybetmiş, ya da tamamen yıkılmış.*

"*...Camaguey'den gelen 52 demiryolcunun oluşturduğu bir ekip, sabah saat 3:00'a kadar çalıştıktan sonra, yine 6:30'da iş başı yapmış, şevkle devam ediyorlardı. Holguin'den bir 60 kişilik grubun daha gelmesi bekleniyor.*

"*...halen çözüm bekleyen çok fazla sorun var. Örneğin 2001'deki Michelle kasırgasının yıktığı evler duruyor.*

"*Yiyecek sorunu devam ediyor... Uçak seferleri başlamış olmasına rağmen halen ada bir hapisane gibi... Paranın bir değeri yok çünkü satın alınabilecek mal yok.*

"*Şu anda insani dayanışma en önemli ihtiyaç. Halkın morali halen yüksek ama bu illebet sürmeyecektir. Kimi ana sorunları önümüzdeki günlerde çözmek zorundayız. Elektrik hatları tamir edildikçe, halka ülkenin hangi bölgesinde neler olup bittiğine dair bilgi verecek, hatta müzik çalıp toplanmayı sağlayacak enformasyon noktaları kurmak önemli olacaktır.*

"*Bölgenin şu anki hali, bir savaş tiyatrosunun ateşkes perdesini andırıyor. İnsanlar canlarını kurtardıkları için mutlular ve kaybettiklerini fazla düşünmüyorlar. Arda kalanı kurtarmaya ve yeni duruma alışmaya çalışıyorlar. Ama günler geçtikçe moralleri bozulabilir ve bunalabilirler.*

"*...hastanenin koşulları insanlıkdışı ve işlerin yürümesinin tek teminatı buradaki devrimci kadın ve erkeklerin iradi çabaları.*

"*Bu adanın halkı devrimci ve savaşçıdır. Herkes, hastalar, hasta yakınları, sağlık elementleri yoğun şekilde uğraşıyorlar. Hemodiyaliz ihtiyacı olan 32 hasta - her biri bir yakını ve hemşiresinin refakatinde - diin 16:00 sularında başkente aktarıldılar. 48 saat tedaviden yoksun kalmışlardı, ama şu anda durumları iyi.*

"*Moraller yüksek, insanlar ilgili kurum-*

ların çalışmalarından memnundur; ne Pinar del Rio, ne Isla de la Juventud, ne de Matanzas'ta tek bir can yitirilmemiş olmasından dolayı sevinçlidir.

"*O kadar büyük bir felaket yaşanmış ki, adanın eski haline dönebilmesi çok zaman ve uğraş alacak.*"

Kcho mektubuna, yıkımı çarpıcı şekilde ortaya koyan fotoğraflar da eklemişti. Zarfın üzerine de Isla de la Juventud'un bir silüetini ve rüzgarda dalgalanan bir Küba bayrağı resmi çizmiş.

(.....) Balıkçıların kurtarılmasını devrimin mucizesine borçluyuz.

Ama sanrılarla da yaşayamayız. Kasırga geçti ama gerisinde yüz bin az ya da çok hasarlı ev bıraktı, Kcho'nun mektubunda aktardığı üzere, en temel gereksinim maddelerinin birçoğu neredeyse tamamen yok oldu.

Küba'nın kaç tane kasırgaya dayanıklı eve ihtiyacı var? 3,5 milyon kişi için en azından 1,5 milyon eve. (.....)

Bu kaynaklar, tekrar ediyorum, yalnızca bizim emeğimizin ürünü olacak. Bu görevi üstlenecek olan yeni nesiller, bu ülkenin kadın ve erkekleri, Pinar del Rio ve Isla de la Juventud halkının gösterdiği dayanışma, cesaret ve mücadele ruhunu yaşatmalılar.

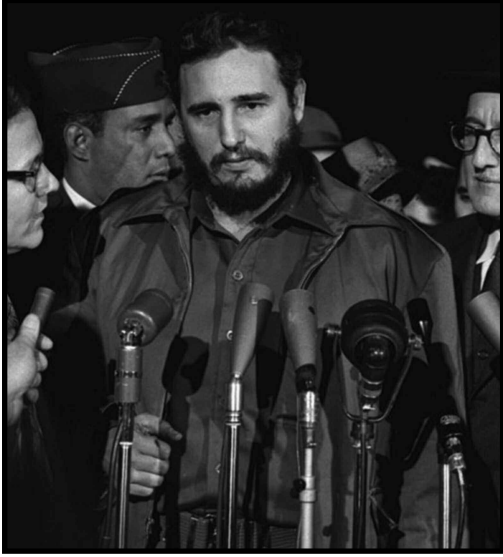
Bu anda, bu yılın ikinci yarısında, İmparatorluk'ta, maliyetini başka halklara ödeterek sahip olunan yaşam tarzını sürdürme kapasitesi zayıflamış duruma. Bir sınavdan geçiyorlar. Kaptan değiştirmek zorundalar.

Bush ve Cheney Cumhuriyetçiler'in kampanyasından resmen dışlanmış durumdadılar; savaş çığırtkını ve sevilmeyen tipler olarak görülüyorlar. Ancak asıl meseleleri, sistemi değiştirmek değil, sistemi düşük maliyetle sürdürmek.

Gelişmiş kapitalizm, bir yandan ağır işçi olarak çalışıp bir yandan da tüketimden pay almak umuduyla sınırlarını aşip topraklarına girenleri sonunda öldürmeye başlayacak. Hatta buna şimdiden başladı bile. Bu sistemin yarattığı şovenizm ve egoizm inanılmaz düzeylerde.

Bunun farkındayız. Ülke içinde ve dışında başlıca dayanağımız olan dayanışmacılığımızı geliştirmeye devam edeceğiz.

Fidel Castro Ruz / 2 Eylül 2008

DOĞRU NE, YANLIŞ NE?

Basın ajansları Chavez'in; Çin, Rusya, Belarus, Fransa ve Portekiz'i kapsayan gezisi öncesinde yarın Küba'yı ziyaret edeceğini duyuruyor.

Venezuela televizyonundan öğrendiğim kadarıyla Chavez, Karakas'ta Japonya, Rusya, Malezya, İtalya, Arjantin, ABD, Katar ve Portekiz'den gelen iş adamlarıyla ciddi enerji anlaşmaları imzalıyor. Anlaşmalar, 500 bin km²'lik deniz sahasında doğal gaz çıkartılması ile ilgili.

Şirketler yüzde 60'ı Venezuela devletine ait olacak ve yalnızca bu sahadaki yatırım 19 milyon dolar civarında. Dünya fosil yakıtlara dair git gide daha şiddetli bir arzu duymakta.

Bolivarcı Venezuela Cumhuriyeti'nde bu çalışmalar ve gelişmeler olurken ABD dramatik bir finansal kriz yaşamakta ve yenilgiye uğramamak için bankalara yüz milyarlarca dolar para aktarmakta. Bu tarz yatırımlar geçtiğimiz yıl da olmuştu ve ne zaman biteceğini kimse bilmiyor. Bu para aktarımı sonrasında borsaadaki hisse senetleri geçici bir yükseliş yaşadı ve Wall Street ile Dünya Merkez Bankası bir nefes alabildi. Ancak bu sadece depodaki oksijen bitene kadar olan bir nefesti ve bu işlemin tekrar yapılması gerekiyor.

Hiç şüphe yok ki Venezuela, iki kasırğa tarafından darbe yemiş olan Küba'ya ilk yardım elini uzatan ve en büyük dayanışmayı gösteren ülke oldu. Venezuela devlet başkanı Hugo Chavez, Gustav kasırgasının Pınar del Rio'da ve Gençlik Adası'nda meydana getirdiği hasarlardan sonra ülkesi adına mümkün olan her türlü yardımı sunmaktan bir an olsun çekinmedi. Saatte 340 km hıza ulaşan rüzgara ve ciddi yıkıma rağmen bir kişinin bile hayatını kaybetmemiş olmasından oldukça fazla etkilenen Chavez, Küba ile dayanışma adına ne gerekiyorsa yapılacağı desteğini sundu, bunların arasında ciddi mali yardımlar dışında; Venezuela'da Küba için gıda maddesi üretimi yapacak topraklar tahsis etti.

Venezuela Küba'ya yardım eli uzatan ilk ülkeydi ama son ülke değildi, liste her geçen gün daha da uzuyor, Rusya, Angola, Vietnam, Çin ve diğer uluslar büyük ya da küçük, geniş ya da kısıtlı kaynaklarla; finansal yardımlarla veya kredilerle bir milyar doları aşan miktarda para yardımında bulundu, paranın dışında yiyecek ve diğer ihtiyaçlar bir çok farklı yolla Küba'nın kahraman ve yüce gönüllü insanlarıyla dayanışma iradesinin bir göstergesi olarak Küba'ya ulaşmaya devam ediyor.

ABD hükümetinin ikiyüzlü teklifi reddedildi. Bu teklife cevabımız oldukça açıktı. Bu konuda fikirlerimi paylaşmaktan çekinmedim. Küba'nın içinde ve dışında bulunan karşı-devrimciler

hadlerini aştılar. Büyük bir arzu ile bizi utanmaz bir dilenci gibi görmek istediler. Halbuki bilmeleri gerekir ki savaş bitmedi, daha yeni başlıyor.

Bir EFE haber ajansı, ABD hükümetinin Miami'de sürgünde bulunan bir grup olan Movimiento Democracia'ya (Demokrasi Hareketi), Gustav ve Ike kasırgalarından etkilenen Küba'ya doğrudan yardım gönderme yetkisi verdiğini rapor etti.

Aynı rapora göre "nüfuzlu" Küba-Amerika Ulusal Vakfı'na, ABD Hazine Bakanlığı tarafından Kübalıların ailelerine para transferi yapabilmelerini sağlayan bir yetki verildi. Aynı rapor, yardımın "Küba hükümeti tarafından marjinalize edilmiş" ve herhangi bir yardım almayan muhaliflerin de dahil olduğu tüm kasırğa mağdurları arasında dağıtılacağını belirtiyor.

Küba'da hiçbir vatandaş ayrımcılığa maruz kalmaz. Tüm vatandaşlar, ABD hastanelerinde binlerce ve kimi zaman on binlerce dolara mal olacak sağlık hizmetlerinden ücretsiz olarak yararlanırlar, ayrıca -yurtdışında bir akrabası bulunup bulunmamasından bağımsız olarak- tüm gençler ücretsiz eğitim hizmetlerinde faydalanırlar.

ABD'den para transferi yapılan kişiler gerekli vergiyi ödeyerek günlük gıda malzemelerini aşırı derecede ucuz fiyatlara alırlar ve ayrıca dünyanın başka bir yerinde oldukça pahalı olan ürünleri tedavüldeki paranın kullanıldığı mağazalardan çok ucuza alabilirler.

Küba'ya ABD'den herhangi bir karşı-devrimci amaç ile giren ürün geri çevrilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır.

Venezuela'da üstün yetenekli 40 bin Kübalı kendilerini düşünmeden toplum uzmanları ve spor eğitmenlerinin eğitimi de dahil olmak üzere Bolivarcı insanlara çeşitli hizmetler sunuyor. Onlar kendi ülkelerini terk etmediler, Kübalıların iyiliği için yurtdışında çalışıyorlar ve çalışmalarının meyvesi küçük çocuklardan yaşlılara kadar herkese ulaşıyor. Ayrıca, şimdi kendi maaşlarından Venezuela yapımı ürünleri alarak bu eyaletlerde en çok ihtiyacı olanlara dağıtmak üzere bağışta bulunuyorlar. Bu, toplumumuzda kaynakların nasıl şekillenmesi gerektiğine dair gerçek bir örnek.

Chavez, Venezuela'da kendi zamanının en büyük fikirlerini taşıyan, yorulmaz bir vaiz ve insanları aldatmak ve onların kafalarını karıştırmak isteyen yankıcı oligarşinin kontrolü altındaki tüm medya tarafından kuşatılmış durumda. İnsanın, onun bir gün dinlenme zamanının geleceğini düşünesi geliyor ama sonra insan onun ancak mezarda dinleneceğini fark ediyor.

Yarın Bolivarcı liderle kısaca görüşeceğim. Tam olarak da görüşlerin paylaşılması için yeterli olan bir süre, yaklaşık 1 saat. Bu benim için büyük bir gurur olacak.

İşte bunlar, doğru olan ile yanlış olan arasındaki devasa farka işaret eden gerçekler.

Fidel Castro Ruz / 20 Eylül 2008

13 EYLÜL 2008
İZMİR

AYIŞIĞI
SANAT
MERKEZİ | **20**
YIL.

ekin
sanat
alanında

12 Ekim Pazar
Saat: 16.00
Sanat Yürüyüşü
20. Yıl Sergisi
Saat: 18.00
Taksim Ayışığı
0212 249 44 43

19 Ekim Pazar
Saat: 14.00
20. Yıl Etkinliği
Haldun Dormen Sahnesi
Pangaltı / Şişli

25 Ekim Cmt.
Saat: 18.00
Sarıgazi Ayışığı
20. Yıl Etkinliği
0216 622 30 26

26 Ekim Pazar
Saat 16.00
Gazi Ayışığı
20. Yıl Etkinliği

